In love
WITH
My Best
Friend
Part 2
YMilkova

Пролог

Неутрална гледна точка.

-Мамо, моля те.- сълзите се стичаха по лицето на момичето, което държеше ръката на майка си.- Не искаме да загубим и теб, така както и татко.

Майка ѝ се изправи с големи усилия, подпирайки гърба си на ръба на леглото.

-Деца, чуйте. Винаги ще съм до вас. Както аз, така и баща ви.

-Мамо...

-Миа, чуй ме. Вие сте най-доброто нещо в живота ми и ви обичам повече от всичко на света.

-Но мамо, не мога... Аз лично не мога да те оставя...

-Рано или късно ще се срещнем отново, на място, по-добро от това тук...

глава 1

Изабел.

След сватбата, живота ни коренно се промени. Макс си намери свястна работа, аз работех в училището, в което завърших. Сам и Мия ходят на градина, малката Ванеса се гледа с баба си и дядо си или ходи на ясла и всичко е чудесно.

И ето ни и нас в момента. Миа седи заедно със Сам на едно килимче, а Макс просто ги дърпа из къщата. Часът минава 2 вечерта и на съседите сигурно им е омръзнало от нас.

Да 2 вечерта. Сам и Миа са щури деца, които са като вампирите и спят през деня, а вечер енергията им трябва да се изразходва.

Ванеса спеше в стаята ни и се очакваше след около 30 минути да стане да я нахраня, а през това време трябва да прекратя игрите на другите деца в къщата. Макс също влиза към тях.

-Макс, Сам и Миа. Искам веднага да влезете в стаята и да не вдигате шум.

-Но мамо...- започна Миа.

-Няма но. Влизате и пазите тишина. Знаете какво стана предния път щом не можахме да приспим Ванеса.

-Е нищо, мама и татко ще дойдат на гости.- Макс вдигна рамене, сядайки на земята.

-Макс, не ми помагаш.- погледнах го за кратко.

-Съжалявам. Хайде деца, по леглата. Съседите ще се оплачат вече от нас, че вдигаме шум.

-Но мамо...- започна Миа.

-Няма но. Ще играем сутринта.

-Може ли да дойда с теб при Ванеса?- хвана ръката ми.- А татко и Сам да си лягат?

-Ще дойдеш само ако пазиш тишина.- взех я в ръцете си.

-Да, обещавам.- обви ръцете си около врата ми, заравяйки глава в косата ми.

-Е, Макс. Явно тази вечер ще спиш на дивана.- вдигнах рамене, а той се намръщи.- Шегувам се.- целунах бузата му, влизайки в стаята ни заедно с Миа.

Оставих я на леглото, светвайки нощната лампа. Ванеса спеше все още затова легнах до Миа на леглото. Ванеса е от по-неспокойните деца. Последно време и никнат зъби и веднага след като се наяде не мога да я приспя дълго време. Със Сам и Миа нямах този проблем, но това тук е малко зверче. Имам чувството че имам 4 деца вкъщи, а не 3. Макс е най-голямото от тях. Всяка вечер. Ако не всяка, то поне няколко пъти седмично се случва това което се случи днес в коридора.

Майка му и баща му не малко пъти идваха в 2 сутринта да ни помогнат да приспим Сам и Миа, докато Ванеса се кротне. То не са били среднощни разходки, бягане по двора и какво ли още не.

Миа тъкмо беше ме гушнала и беше започнала да заспива когато Ванеса се разплака.

-Стой тук.- отделих я от мен.

Взех Ванеса, връщайки се на леглото. Миа се надигна, сядайки.

-Може ли аз.- взе шишето от шкафа.

-Разбира се, само полека.- подадох ѝ я внимателно.

Тя от своя страна се опита да пъхне шишето в устата ѝ, което предизвика още повече рев. Ванеса замахна с малките си юмручета, удряйки сестра си в лицето. Миа се дръпна назад, но също се разплака. Взех Ванеса, давайки ѝ полека шишето.

-Миа, ела до мен.- потупах мястото до себе си. Тя поклати глава.- Моля те.- Посегнах към нея.- Не е искала да те удари. Просто трябва да се отнасяш внимателно с нея. Виж.- Хванах ръката ѝ, дърпайки я да седне до мен. Подадох Ванеса към нея, а тя я погали с ръка.

-Може ли да я взема сега?- изтри очите си, отдръпвайки косата от очите си.

-Разбира се.- оставих я в ръцете ѝ, все още придържайки я.

Нахрани се, но това не означаваше сън. Посегна към косата на сестра си, а тя се дръпна назад.

-Няма да ти направи нищо. Само ще ти хване косата. Както е правила до сега.

_____

След сигурно 1 час Миа спеше до мен, а Ванеса на гърдите ми. Макс тъкмо влизаше в стаята.

-Сам спи.- взе детето от мен, поставяйки го в креватчето му.

-Миа също.- съблече дрехите си лягайки до нас.

-Това е страхотно.- обви ръцете си около мен.

-Ще ѝ стане горещо и ще се събуди.

-Добре.- въздъхна, пускайки ме. Обърна се на другата страна, завивайки се със завивката.

-Обичкам те.

-Аз теб повече.

_____

-Добър ден.- поздравих сънено щом вдигнах телефона.

-Добър ден, Изабел.

-Нещо да не се е случило?- изправих се от леглото, карайки Миа да се намръщи.- Стой тук, сега се връщам.

-Хванах твои ученици да съсипват училищна собственост. И се надявам като техен класен ръководител да дойдеш в училище и да им поставиш наказанията.

-Точно сега ли?

-До 1 час.- въздъхнах.

-До 1 час съм в дирекцията.- отделих телефона от ухото си, натискайки червената слушалка.

Поставих телефона на шкафчето до леглото ми, минавайки с ръка през косата си. Отворих гардероба, изваждайки си тениска и дънки.

-Мамо, къде ще ходиш?- Миа се изправи, държейки завивката в ръцете си.

-Трябва да отида до училище, миличка. С татко ще се гледате, нали?

-Изабел.- Макс извика от другата страна на вратата преди да влезе в стаята.- Къде отиваш?- завъртях очи.

-На училище.- Миа отговори вместо мен, а аз се засмях.

-Някой мои ученици са направили нещо и трябва да отида.

-Ъм... Колко време ще се бавиш?

-Спокойно, ще се справиш.- поставих ръце на раменете му, поставяйки целувка на устните му.

-Ил...- Миа направи физиономия отстрани, което ни накара да се засмеем.

-Ти на кого ще викаш ил, маймунке.- хванах я, вдигайки я във въздуха. Тя от своя страна се засмя, затваряйки очите си.

-На теб и на тате.- изплезе се щом я пуснах на земята.

-Ще се справиш. Аз вярвам в теб.- обърнах се към Макс. До сега не му се е случвало да остане сам с 3 деца вкъщи.

-Може ли да дойда с теб.- Миа хвана ръба на късите ми панталонки.

-Миа, татко ще ви гледа. Важно е да отида, а трябва да си много послушна ако дойдеш.

-Аз съм послушна.- скръсти ръце пред гърдите си.

-Мисля, че ще е по добре наистина ако дойде с теб. Вкъщи не е добре с нея.

-Добре.- въздъхнах.- Облечи я. С каквото решиш.

---

40 минути по-късно с Миа излязохме от вкъщи. Макс и облече розова рокличка и ѝ среса косата докато аз се оправя. Думите му преди да изляза от вкъщи бяха, че приличам повече на ученичка отколкото на учителка.

На бегом стигнахме до училище и влязохме във входа.

-Само ще пазиш тишина.- поставих пръст пред устните си.

-Добре.

Качихме се по стълбите, влизайки в дирекцията където ме извикаха. На голямата маса, на която се провеждаха обикновенно учителските срещи сега стояха петима мои ученици.

-Госпожо, това вие ли сте?- едно от момчетата възкликна щом влязох.- Приличате на една от випуска.- засмях се.

-Вие сте от випуска и аз като ваша класна също съм. Внимавайте какво сте направили.

-Нищо бе госпожо, директорката ще ви обясни. Излезе за малко, каза че ще се върне след няколко минути.

-Добре.- оставих чантата си на стола, поставяйки Миа да седне на него.

-Пълно нейно копие, съгласни ли сте?- свих веждите си.- Дъщеря ви.

-Добър ден, Георгиева.- гласа на директорката се чу зад мен.- Радвам се, че дойде навреме.

-Разбира се.

-Седни. Виждам, че и малката принцеса е дошла с теб.- засмя се, ощипвайки бузите ѝ.

-Тя изяви желание да дойде.- седнах на стола до нея.- Какво са направили учениците ми?

-Едната стена на салона е цялата в графити.- погледнах към тях, а те само се засмяха.- Не е никак смешно. Опитваме се да служим за пример на другите училища, а вие с нищо не помагате за това.

-Имате ли нещо да кажете във ваша защита?

-Единствено това, че и без друго училището ни е грозно от към външен вид.

-Не може всичко да е идеално. Със събраните пари от училищните дейности, които се извършваха тази и миналата година се обмисля да се направи ремонт на цялото училище. А до колкото се отнася до тази стена, която вие сте ѝ направили, не съм никак доволна от това нещо.

-Направи се едно пребоядисване след спечеленото състезание от випуска на вашата учителка.

-Само аз ли не знаех това.- включи се едно от децата стоящи отсреща на масата.

-Кое?

-Че класната е учила тук?- засмях се.

-Не я ли помниш? Беше заедно с онова момче с постоянно щръкналата коса.

-Косата на тати не е щръкнала.- Миа се обади, което ни накара да погледнем към нея.- Сега може да е, но това е защото с бати и Ванеса му правим прически когато косата му е по-дълга.- намръщи се. Засмях се.

-Добре, съгласявам се с нея. Тяхна класна беше онази младата по история. Заведе ги в Париж и са си прекарали чудесно.

-Само ние си знаем колко чудесно беше.- засмях се.- Но да се върнем на другото. Няма да ви се размине без наказания.

-Но мамо, те само са решили да направят сградата по-хубава.

-Маймунке, а ти знаеш ли, че това е лошо.- директорката, която седеше зад нея, обърна стола ѝ към себе си.- Не е правилно да рисуваш на сгради, които са различни от вкъщи. Също така и вкъщи не е хубаво.

-Да знам, мама и тати ще се карат.

-Точно така. Сега да видим мама какво наказание ще им даде.

-Ще пребоядисате цялата стена. Не знам какво ще ви коства, но искам да пребоядисате цялата стена. Това ще се случи под надзора на охраната и хората, които отговарят за подръжката на училището.

-Кога ще се случи това?

-След часовете ви. Не искам да пропускате учебни занятия. Пък ако искате може да си освободите един уикенд и да свършите цялата работа. Вярвам че ще го измислите.

-Искам да попълниш и бележките за наказанието им.

-Разбира се. Елате в стаята и ще напишем необходимите неща.- изправих се от мястото си, взимайки чантата си.- Хайде Миа.- хванах ръката ѝ.- Вие също.- посочих към тях.- Довиждане, до понеделник.- излязох от стаята и се качихме на горния етаж до стаята, в която преподавам английски.

-Еха, тук има толкова много неща.- Миа пусна ръката ми, тръгвайки да върви из стаята. Засмях се, сядайки на бюрото си.- Тук е по хубаво от вкъщи.

-Защо така, Миа?

-Има повече място да се бяга.

-Но така не трябва. Тук е забранено да се бяга.

Наблюдавах я как мина с ръка по всички табла, шкафове и чинове докато аз рових в папката, от която трябваше да изкарам бележките.
Миа, дойде до мен, хващайки ръката ми.

-Мамо, пишка ми се.- прошепна в ухото ми.

-Ще отидеш ли с едната какичка?- кимна.- Добре. Мария, ето ти ключа от тоалетната, която е на втория етаж. Заведи я там, защото няма да можеш да се оправиш в другите.- подадох и ключа, а тя го взе и хвана Миа за ръката.- И няма да бягате по коридорите.- Засмях се.

Останалите ученици просто седяха прави до дъската все едно ги изпитвам и си ровиха телефоните.

-Абе госпожо, вярно ли е, че освен това дете имате още две?- едно от момчетата започна.

-Да, момче и момиче, защо?- вдигнах вежда, докато вписвах имената им.

-Стана ни интересно. Та вие сте само на 23.

-Двете са близначета, а едното е само.

-Лол, а аз си мислих, че майка ми е родила рано.

-О деца, това което стана с мен никак не ви го препоръчвам.- поклатих глава.

-...понякога се прави все едно снима клипче.- Миа влезе в стаята.

-А нали знаеш, че мама преди е снимала клипчета.- отвърна и Мария, а аз се засмях.

-Така ли?- погледна към мен.

-Това беше отдавна, скъпа.- взех ключовете от ръката ѝ.

-Не ти вярвам.- скръсти ръце.

-Ако искаш. Аз само казвам.

-Ехе, имаме модерна учителка.- един от учениците седна върху чина до бюрото ми.

-Така е. За разлика от оная по химия.- засмях се.

-Онази по химия е една от най-добрите наоколо. Това, че вие не можете да я разберете не е нейн проблем. Да, вярно стара е, но преподава своя предмет по-добре от мен.

-Не е вярно. Старата по английски беше дявол.

-На мен ли го казваш, много добре я познавах.- поставих химикалката си на бюрото поглеждайки към нея.- Лични спорове съм имала с нея за това, че не може да преподава.- засмях се, подавайки им бележките.

-А аз си мислих, че не я разбирам.- засмя се.

-Не. Още много хора мислят така.

-Вие сте толкова високи.- Миа мина покрай тях.- И аз искам.

Прибирах нещата си, докато я наблюдавах. Едно от момчетата я взе и я вдигна във въздуха, а тя изпищя и се засмя. Засмях се и аз, взимайки нащата си.

-Хайде деца. Да си ходим.- момчето което вдигна Миа я постави на врата си, излизайки с нея от стаята.- Моля те, внимавай.

-Да, госпожо, ще бъде жива и здрава като излезем от тук.

-Изчакайте ме отвън. Оставям листите в дирекцията и идвам.

Заключих стаята и минах през дирекцията да оставя листите. След това излязох от сградата където, Миа седеше в скута на едно от момчетата.

-Хайде.- хванах ръката и.- Искаш ли да отидем при баба и дядо и да ги видим.

-Добре.- слезе по стълбите, подтичвайки след мен.

-Довиждане деца.- извиках на учениците си.

-Довиждане, госпожо.

-Чао.- Миа им помаха с ръка.

_____

Отключих входната врата, пускайки Миа да влезе в къщата. Бях звъннала на мама и тя каза, че са в задния двор. Миа веднага избяга на там, а скоро я видях как прегръща мама.

-Здравей мамо.- прегърнах я и аз.

-Ужас. Колко дни не си спала?

-Няма идея. Почти всяка вечер се ляга към 3, най-късно в 4 и през седмицата се става в 6.- Прекарах ръка през лицето си, сядайки на пейката в градината.

-Поредна тежка вечер?- попита, сядайки срещу мен.

-Мхм. В 2 часа се гонихме из къщата. В 2 и половина храних Ванеса и успокоявах Миа и после до почти 4 игри с тях двете.

-Бабо, къде е дядо.- Миа дойде при нас.

-Вътре в къщата. Трябва да е в кухнята, ако не е там провери горе в стаята.- кимна и влезе на бегом в къщата.

-Няма идея какво правят в градината, но почти всяка вечер се случва това. Родителите на Макс доста пъти идваха вкъщи за среднощни разходки, гонене в градината или укротяване вкъщи.

-Ако се наложи, знаеш къде да ни потърсиш.- хвана ръката ми.

-Не ми е удобно да ви будя. Знам че сте заети през деня.

-Последно време нямаме много работа. Поне аз де. Как е с Ванеса вкъщи?

-Само ще кажа че ми писна от нейните зъби. Със Сам и Миа не беше така. Не знам защо, но тя е по-неспокойна от тях и трудно може да се оправиш с нея.

-Просто бъдете търпеливи. Търпението помага за всичко и накрая ще има добри резултати.

-Мислих да не я оставям да заспива днес. За Миа говоря. Просто да видя дали ще успее да изтрае до довечера и дали ще заспи рано.

-Не мисля, че това е добра идея. Приспи я за час, два. През това време си легни и ти и накрая пак може да заспи.

-Просто нямам идея какво да направя вече.

-Миа, време е да тръгваме. Татко ще се чуди къде сме.

Часа беше почти 21 и ние все още бяхме в къщата на наще. Миа си поигра с дядо си, а аз помогнах на мама да разсъди цветята в градината ѝ.

-Мамо, ние тръгваме. Трябва да се отбием през магазина, а Макс ще се притесни ако останем още дълго.

-Няма проблем, миличка, ако имаш нужда от нещо просто

звънни.

-Разбира се.- прегърнах я. Миа също я прегърна, както и татко.

Излязохме и секунди по-късно все едно играехме на гоненица по улицата. Миа тичаше напред и дърпаше ръката ми. Няколко минути по-късно вече бяхме в магазина и взехме необходимите неща за да направим пица за вечеря. Видяло се е, че просто няма да се готви нищо по различно днес.

И ето ни и нас, след 10 минути вече отварях входната врата и Миа влиза вкъщи, следвана от мен. В къщата е тихо, никъде не свети лампа, нито нищо. Влязох в кухнята, оставяйки покупките на плота. Загледах се през прозореца и видях че навън седеше Макс заедно със Сам и Ванеса. Огасих лампата, излизайки със Миа при тях.

-Какво правите навън по това време?

Миа отиде при баща си, а Сам дойде при мен.

-Гледаме звездите. Търсим падащи звезди.- целуна бузата ми.

-Интересно.- седнах на тревата, придърпвайки го да седне в мен.

-Татко каза, че си те е пожелал на една такава.

-Е нека татко знае, че аз също...- погледнах за секунда към Макс, който гледаше към мен, а после върнах погледа си към небето.

Следва продължение...

О боже мой, хора, надявам се, някой от старите ми четящи да е тук... Просто имам нужда от вашата подкрепа за да продължа и завърша това продължение. Ще съм ви много благодарна, ако оставяте мнението си в коментарите.

Радвам се че ви има и че следите това нещо. ❤️❤️

Глава 2

Няколко дни по-късно.

Изабел:

-Вече сме към края на учебната година. Имате просто броени дни в това училище.- започнах, подпирайки се на бюрото си.- Имам важен въпрос към вас. С какво ще запомните това място? Нека всеки да отговори честно. А аз след това ще кажа с какво училището може да запомни вас.

-Аз мисля, че ще запомня това място с хората, които срещнах в него.

-И приятелствата, които завързах в него.- добави друг ученик.

-Също така и с местата, които посетихме.

-Добрите постъпки на хора като вас, които ни подкрепят в най-трудните ни моменти.- усмихнах се.

-Също така наказанията, които сме спазвали.- засмях се.

-Нека спрем до тук. Всички съгласни ли сте с тези казани неща?- всички кимнаха.- Знаете, че тук има петима наказани ученици, нали?- отново кимане.- Разбрахте ли се кога ще боядисате стената? Боята е купена и може да се намери в стаята до биологията.

-Утре или в неделя.

-Споменах, че училището може да ви запомни с нещо. Искам да предложа идеята на всички да се включим и да пребоядисаме целия салон, а не само тази стена. Разбира се не карам никой насила. Който иска.

-Смятате ли че това е добра идея?

-Мисля, че е повече от добра. Последна обща дейност в това училище?

-Последно обща дейност.- повториха всички заедно, което ме накара да се усмихна.

-Отменям домашното по моя предмет. Да сте наясно с това. Няма да пиша двойки ако го нямате за понеделник. Събота и неделя в 9 часа ви искам всички в училищния двор. Облечени със стари дрехи, прибрани коси момичетата.- звънеца извести края на часа.- Също така може да си донесете музика и най-важното не забравяйте доброто си настроение.

-Непременно госпожо, до утре.- провикна се едно от момчетата, излизайки от стаята.

Въздъхнах, сядайки на бюрото си. Прибрах нещата по местата им, отваряйки дневника за пореден път днес. Прегледах дали всичката необходима информация е налице преди да впиша отсъстващите и да напиша бележка, която пъхнах в него.

'*Извинявам се ако някой от учениците ми няма домашно за вашите часове. Пребоядисахме салона.*'

Затворих го и си взех нещата, заключвайки стаята. Слязох в учителската стая и оставих дневника на мястото му. Тъкмо излизах когато на вратата ме спря учителя по физическо.

-Георгиева, извинявам се че ви отнемам от времето, но никак не съм доволен от вашите ученици.

-Извинявам се от тяхно име. Нямам представа какво са направили. Видях колко много двойки сте написали в дневника.

-Това е съвсем нищо. Знаете ли каква дупка има в стената вътре в салона.- засмях се.

-Съжалявам, но не е мой проблем да се оправям с това. Вие сте учителя, който трябва да ги контролира в часовете, а не аз. Като класен ръководител изслушвам всички учители какво казват за

тях. Ако искате това да се оправи добре. Ако трябва аз ще го направя сама за да спрете да се оплаквате. Сега ме извинете, но трябва да си вървя. Довиждане.

Минах покрай него, слизайки по стълбите. Излязох от сградата, поемайки си въздух.

_____

-Мамо, имам една молба към теб.- влязох в къщата, затваряйки вратата след себе си.

-Какво има?- показа главата си през вратата на кухнята.

-Налага се уикенда да прекарам в училище. Дадох невероятната идея да се пребоядиса целия салон от учениците ми. Отделно за да няма скандали с онзи по физическо трябва да запълнят дупката в салона му. Не питай.

-Отново проблеми с него?

-Те не са спирали.- засмях се.- Та, ще може ли да помогнеш на Макс да гледа децата. Ще говоря и с майка му да му помогне само за да няма неприятни ситуации.

-Разбира се. Ще му помогна. Даже после ще звънна и на майка му. Ще бъде страхотно да гледаме децата заедно, както доброто старо време.- заспя се.

-Благодаря.- хванах ръката и.

-За теб винаги, миличка.

_____

На следващия ден:

-Децата спят. Мама ще дойде след 30 минути, най-много час заедно с майка ти. На шкафа в кухнята има залепена бележка как трябва да направиш храна на Ванеса и да я нахраниш. Също така, за теб има храна във фурната. Ако има нещо непременно да ми звъннеш.- седях на входната врата, обяснявайки за последно

нещата на Макс, който извъртя очите си.

-Ще се справя, не се притеснявай.- постави ръцете си върху раменете ми.- Тръгвай.- надигнах се на пръсти, поставяйки целувка на бузата му.

-Чао.

_____

10 минути по-късно прекрачих прага на сградата. Голяма част от учениците бяха в двора и трябваше по най-бързия начин да си оставя нещата и да започнем с това, което ще правим. Качих се на втория етаж, където трябваше да намеря човека по поддръжката на училището.

След още 10 минути, всички седяхме в двора, заедно с директорката. Тя от своя страна изяви желание да ми помогне да оправим това заради което учителя по физическо ме спря предния ден. Инструктирахме децата какво да правят отвън и влязохме с нея вътре в сградата.

-Не мисля, че само дупката в стената му е проблема.- започна жената, стояща срещу мен, оглеждайки помещението.

-И аз така си мисля.

-Аз имам друго предвид.

-Какво е то?

-Мисля, че просто не харесва, че си в това училище. Преди да дойдеш всеки все за него говореше в учителската и като цяло в цялата сграда. Но ти дойде и вниманието се измести.- вдигна рамене, а аз просто въздъхнах.

_____

-Има една кутия боя, която ще остане от цялата сграда. Може да се боядиса и тук. Щом дупките са запълнени. Разбира се ако искаш.

-Ако децата могат сами да се оправят навън, аз ще боядисам тук. Не е много.

-Ще ти помогна за да стане по-бързо, но после ще вървя, че имам малко работа по проверката на всичката документация в училище.

-Добре.

10 минути по-късно двете държахме по един валек в ръцете си, с който минахме стените над дървените плоскости, които бяха хванати по стените.

_____

Точно час след като успяхме да боядисаме вътре аз изчистих пода и излязох навън. Децата се справяха отлично и затова седнах за секунда.

-Отивам за кафе, някой иска ли?- чу се гласа на едно от момичетата.

-Питай класната. Ние не искаме.

-За мен може. Ето ти пари.- бръкнах в чантата си, изваждайки портмонето си. В същия момент телефона ми звънна. Извадих го от чантата си, отдалечавайки се малко настрани.

-Ало?

-Ъм... Изабел. Такова...

-Искам при мама...- чу се гласа на Миа в слушалката.

-Макс, наистина искам да се прибера, но не мога.

-Знам. Затова какво да направя?

-Просто, не знам... Питай мама или майка си. Те ще ти дадат решение. Просто нямам идея. Иска ми се да мога да ти помогна.

-Добре.- въздъхна.

-Ако има нещо просто звънни отново. Обясни ѝ, че имам малко работа и ще се върна скоро.

-Ще опитам. Чао.

Въздъхнах, прибирайки телефона в чантата си, връщайки се при учениците.

Засмях се щом видях как половината от момчетата бяха качили по едно момиче на врата си, а момичетата от своя страна държаха валек и боядисваха по-високите части на сградата.

-Помощ искате ли?

-На тези, които търкат графитите ще им трябва. Боята не може да ги покрие.

Отидох до едната страна, където петимата наказани ученици почистваха надписите и рисунките с черен спрей и си говореха.

-Абе, разгледахте ли канала на класната в YouTube.

-Какво има там?

-Не разгледахте ли видеата? В едното се говореше за живота ѝ като цяло. То е едно от последните които е качила.

-И какво казва в него?

-Едното и дете е било след изнасилване.- прехапах устната си.

-Ти се шегуваш, нали?- едното от момичетата се засмя.

-Не. Близначетата. Онова момиченце и брат ѝ. Бащата на момиченцето е съпругът ѝ, а на другото е някой друг.

-Лол, разкрития и чудо. Радвам се че сте се запознали с живота ми деца.- появих се от зад стената, където стоях до сега.

-Извинете, госпожо.

-Няма проблем. Виждам че с приказки работата ви върви по-добре.

-Не сте ядосана или нещо?

-Няма причина поради която да съм. Просто моля ви, пазете го за себе си.

-Разбира се, още веднъж извинете.- усмихнах се.

_____

-Сигурни ли сте, че сме готови?- попитах отново.

-Напълно.

-Има ли някой маркер в себе си?- попитах.- Ако не някой да бръкне в чантата ми. Там трябва да има. Ако може някой да ми го подаде.

-Разбира се.

Успях да се кача на раменете на един от учениците (въпреки че казвах, че съм тежка той си знаеше своята),така че да мога да стигна до мястото над вратата. Имаше нещо като площадка, която имаше малко място. Написах "Випуск 2023", след което слязох. Децата огласиха мястото с радостни възгласи, а аз просто седнах.

_____

-Макс, прибрах се.- извиках щом влязох вкъщи.

-Време беше.- излезе от стаята ни, носейки Ванеса на ръце.

-Утре съм вкъщи, успяхме да завършим цялата работа днес.

-Радвам се. Майка ти беше добра и сготви. Ако си гладна седни яж, а също така преди да го направиш отиди се изкъпи.

-Веднага шефе.- засмях се, поставяйки целувка на устните му.

-А след това ела ми помогни, Сам и Миа няма да играят дълго на гоненица в градината.

-Ще се забавя колкото се може повече в банята.- усмихнах се към

него, а той се намръщи.- И аз те обичам.- пратих му въздушна целувка, насочвайки се към стаята ни.

Следва продължение...

Здравейте на всички. Имам голямо вдъхновение за първите няколко глави, но после не знам какво ще се случва. Радвам се, че започнахте да следите и това нещо. Може да оставяте мнението си в коментарите.

Глава 3

Няколко години по-късно.

Изабел.

Децата спят, Макс спи, часът е 6 сутринта и аз мога да си почна. Макар и Сам и Миа да са вече на 15, а Ванеса на 12, това са най-досадните деца. През най-малко 10 минути се чува думата "Мамо" или "Тате".

Взех си дрехи, излизайки тихо от стаята. Влязох в банята, пълнейки ваната с вода, докато поставях маска за лице върху лицето си. Направих пиана във ваната, влизайки в нея. Отпуснах се назад, поставяйки главата си на единия ръб, а краката си на другия.

_____

-Да, Миа. Сега идвам.- чу се глас от другата страна на вратата, след което се отвори. Не помръднах, а просто седях на мястото си, молейки се да не ме забележат, че съм там.

-Но, бате...- чу се гласа на Ванеса- И аз искам да изляза с вас.

-Не, никакъв шанс. Излизаме само за половин час.- извика Сам, а след това усетих погледа му върху мен.- Мамо.- постави ръката си върху рамото ми.

-Ммм?

-Водата е почти студена, ще се разболееш.

-Мислих да изляза след малко.

-Ммм... Не мисля така.- засмя се.- Искам преди да излезем с Миа да те видя как излизаш от тук.- завъртях очи.

-Добре.- пусна рамото ми, излизайки от банята.

Въздъхнах, изправяйки се. Измих лицето си, след което и тялото си. Обвих кърпа около тялото си, подсушавайки го. Облякох къси панталони и тениска, излизайки.

-Ето Сам, дано да си доволен.- завъртях очи, поставяйки дрехите си в пералнята. Влязох в кухнята където бяха Макс и децата.

-Да, мамо. Благодаря че ме послуша.- усмихна се, връщайки се към разговора с баща си.

-Сам, готова съм.- Гласа на Миа се чу някъде зад мен.

-Къде отивате?- попитах.

-До мола.- Сам вдигна рамене.

-Ще вземете ли Ванеса с вас?

-И да оставим теб и татко сами? Никакъв шанс.- Сам се засмя, минавайки покрай мен, постави целувка на бузата ми и излезе заедно със сестра си.

-Мамо, искам да отидем на плаж.- Ванеса седна на стола срещу мен.

-Няма да е скоро, миличка. Имам малко работа.

-Но мамо, лято е.

-Работата не спира е така.- щракнах с пръсти.

Часът минаваше 7 след обяд и Макс тъкмо се беше прибрал. Извикаха го по спешност и трябваше да излезе. Сам си беше в стаята, Ванеса при родителите му, а Миа беше навън с приятели.

-Сами сме?- попита Макс щом влезе в стаята.

-Почти.

Станах от леглото, обвивайки ръцете си около врата му. Слях устните ни, бутайки го да легне назад на леглото.

-Някой е нетърпелив.- засмя се, обвивайки ръцете си около кръста ми.

-Ммм... Не.- поставих кратка целувка върху устните му, изправяйки се от него.

Седнах в скута му, бавно разкопчавайки ризата му. Той се усмихна, поставяйки ръце на кръста ми. Свалих ризата му, хвърляйки я на ръба на леглото. Той направи същото с моята тениска.

10 минути по-късно с Макс лежахме на леглото, целувайки се, докато той бавно влизаше в мен. Настръхвах при всеки негов допир и при всяко негово действие.

В този момент вратата на стаята се отвори с гръм и трясък и побързах да стана. Миа я затвори, подпирайки се на нея. Свлече се надолу, сядайки на пода. Взех ризата на Макс от леглото и я облякох, закопчавайки някой от копчетата докато вървях към нея. Макс от своя страна просто дръпна завивката върху себе си.

-Миа.- застанах на колене до нея, опитвайки се да вдигна главата и от коленете.- Моля те.- обвих ръце около раменете ѝ.- Отново?- попитах, а тя кимна.- Съжалявам.- прегърнах я дори още по-силно.

В огледалото на стената отсреща можех да видя въпросителното изражение на лицето на Макс. Взех телефона си, който беше поставен на близкия шкаф, пишейки му съобщение, гласящо, че просто гаджето и я заплашва, че ще скъса с нея ако тя не иска да прави секс с него.

-Мамо, не искам.- започна, а аз притиснах главата и към врата си.

-Знам.

-Не мамо, не знаеш. Искам да не ме зареже, но не искам да правя нищо насила.- отдели се от мен, гледайки ме в очите.

-Това ми е напълно ясно. Мисля, че с баща ви трябва да проведем сериозен разговор на тази тема с теб и Сам.

-Не, мамо моля те. Не казвай нито на татко, нито на Сам.

-Ехо, аз съм тук.- Макс вдигна ръката си и като чели Миа току-що го забеляза.

-Баща ти знае какво се случва, но щом искаш ще го запазя в тайна от Сам.

-Добре.- въздъхна, изправяйки се от земята.

-Утре ще поговорим за това. Ванеса е при родителите на баща ти и няма да се прибере следващите няколко дни.

-Добре, отивам си в стаята. Може да кажа на Сам това онова.

-Каквото си решиш, само не прави глупости.- изтрих очите и с ръка.

-Спокойно.- засмя се, излизайки от стаята. Въздъхнах, лягайки на леглото.

_____

На следващата сутрин се събудих може би към 11 часа. Макс вече беше станал и приготвил закуска с която ме посрещна в леглото.

След като закусих просто станах от леглото и седях сигурно 10 минути пред гардероба.

-Ще остана с ризата ти днес.- съобщих най-накрая.

-Само облечи нещо под нея.- нанлюдавах го как вдига рамене след което дооправи леглото.

Облякох бельо под ризата му, след което сресах и оправих косата си.

-Ааа.. така не ми е удобно.- измрънках, измъквайки сутиена си,

оставяйки го на леглото. Макс се засмя, идвайки зад мен.

-Ммм... Мисля че трябва да се погрижиш за кожата си ако ще водиш важен разговор с децата.- скръсти ръцете си, подпирайки се на стената, която цялата беше огледало.

-Мне. По-добре така.

-Не мислиш ли, че е по-добре да покажеш на Миа, че тези лилави синки могат да се скрият?

-Не е зле. Щом си казал.- вдигнах рамене, изваждайки си гримовете от шкафа.

_____

-Готова ли си да проведеш важен разговор?- попита, ставайки от леглото.

-Няма само аз да го водя.- взех телефона си, насочвайки се към вратата.

Децата най-спокойно си седяха в хола, гледайки към телефоните си. Щом ни видяха, че влизаме директно си оставиха телефоните.

-Добро утро.- поздравих, сядайки срещу тях на фотьойла, а Макс направи същото.

-Мамо, каква е тази мицеларна вода, която татко носи?- Миа вдигна веждите си към мен, засмивайки се.

-Имай търпение, скъпа.

-Мисля, че и двамата знаете какво е това.- започна Макс, изваждайки трите презерватива от джоба си. Сам и Миа просто цапнаха челата си с ръка.

-Мислих че се шегуваше като каза, че ще поговорим за онова.

-Точно затова не се шегувах.- облегнах се назад, придърпвайки краката си към тялото.

-Онова от снощи?- попита Сам, а Миа просто кимна.

-Не искаме да ви плашим или нещо...- започнах.- Всъщност няма нищо за плашене.- поставих главата си на коленете, обвивайки ръце около тях.

-Та, и двамата знаете какво е това и защо се използва. Също така не сте малки и знаете как сте се появили.- Миа седна по турски на дивана, гледайки към баща си.

-Появили сме се, защото не сте го използвали.- Сам се засмя, а Миа просто го удари.

-Ем... Една идея да, но не.

-Никой не е правил нищо такова с никой, нали?- Сам и Миа просто поклатиха глава, а аз се засмях и ритнах кракът на Макс.- Съжалявам.

-Разкажи нещо, давай.- подканих го с ръце.

-Ммм... Екскурзия в Париж, града на любовта.- засмя се, хващайки ръката ми.- Ммм... Тогава баща ми, беше ми казал това онова, което ъм... беше си от полза. Ъгх... Гадно е да говориш точно за това.- въздъхна.

-Аз не знаех почти нищо от моите родители. Единствените неща които знаех бяха чувани от Бела, от една стара приятелка, от интернет и часовете по биология. След ъм.. така като се случи нещото...-Макс стисна ръката ми.- Мисля че следващия или по следващия ден се случи нещо по ужасно.- въздъхнах, поставяйки телефона си на масата, към чийто екран те веднага погледнаха.

-Сигурни ли си?- попита Макс, а аз просто кимнах.- Майка ви... Беше изнасилена от бившото ѝ гадже.

-Не...- двамата покриха устните си с ръка.

-Да. Седмица след това мисля че, ем тогава стана магията в която без да се усетим сме правили секс без ето тези вълшебни неща.- засмях се.- А месец някъде по-късно... Разбрах, че съм бременна с вас двамата.

-Е поне с единия де.- добави Макс.

-Мхм... 2 месеца по-късно майка ми, разбра че ще сте близнаци. Нямам идея колко време кри това от мен, но накрая ми каза.

-Майка ви беше много разстроена, защото...- стиснах ръката му за да продължи.- Един от вас, първо не беше планиран, не че бяхте изобщо и двамата де и второ... Ъм... Не. Нямам сили да го кажа просто...

-Зарежи това. Важното в тази ситуация което се случи е първо, че казах на родителите си веднага след като разбрах, че съм бременна. На второ място другото нещо е, че майка ми ми каза, че това дете няма да се махне, защото после трудно ще имам деца. И не на последно място. Не откачих от това което се е случило.

-Всъщност стана точно обратното в началото.

-Е началото беше... Странно.

-Ъм... Защо ни казвате всички тези неща?

-Смятаме, че трябва да знаете. Какво се случи.

-Едно от най-важните неща, които аз направих...- започна Макс.- е това, че не в оставих да се оправя сама с две деца, които са мои. Важно е да поемеш отговорност за своите действия.

-Също така друго важно нещо е да не се поддаваш на натиска на останалите. Това че те са се ебали и...

-Цензурирано.- чу се гласа на майка ми от към вратата.- В стаята ти съм. Довършете си разговора, после ще поговорим.

-Това че те са правили секс на ранна възраст това не значи, че и ти трябва. Нали той знае?- посочих към Сам, а Миа просто кимна.- Не е нужно да правиш нищо, което не искаш. Ще го направиш когато си готова.

-И кажи на шибаното си гадже, да внимава какво те кара да правиш...

-И Сам това каза.- Миа се засмя, подпирайки главата си на рамото на брат си.

-Моля ви, признайте си.- започна Макс, а аз просто го сритах, но той не спря.- Чували ли сте ни нас двамата или виждали...- засмя се, облягайки се назад.

-Ъм... Снощи...- отговориха и двамата, а ние с Макс се спогледахме.

-По дяволите.

-Макс, едното дете, буквално влезе в стаята. Другото беше в стаята до нашата. Какво очакваш?- замсях се.

-Различен от отговор снощи.

-Какво и преди няколко седмици, когато просто без да искам нахлух в стаята ви.- Сам поклати глава. Замсях се.

-Да вметна още нещо.- започнах.- Сам, нали знаеш какво е цикъл или менструация или нещо такова?- той поклати глава, а аз мислено се цапнах по челото.- Това е когато аз и сестра ти кървим всеки месец.

-И използват онези мирищещите наща в шкафа в банята.- довърши Макс, а Сам просто кимна.

-Тогава също може да се прави секс, но също така и повече трябва да се внимава. Тогава също можеш да забременееш. Също така най-добре е тогава просто целувки, прегръдки, шоколад и така нататък.

-И аз да добавя нещо. Ако нещо ви се случи, което да ви... Ъм... Така да кажа да ви повлияе по някакъв начин просто поговорете с някого. Не се опитвайте сами да се оправите. Имате сестра, брат, майка, баща, просто кажете на някого, а не го дръжте в себе си.

-Също така въпреки, че "облекчава болките" не е хубаво да се практикува като лекарство.

-А също така. Сам, към теб се обръщам. Не дразни жена в цикъл. Стават непоносими.- ритнах кракът му отново.- Освен това, отнасяй се с внимание към всяко момиче, независимо дали спиш с нея или не.- той просто кимна.

-Миа, виж защо беше мицеларната вода.- взех шишенцето, поставяйки от течността на памучето. минах с него през врата си и надолу по ключицата.

Наблюдавах децата как гледаха към мен, както и Макс. Откопчах първите копчета на ризата си, разкривайки лилавите петна, които по-рано прикривах. Миа изправи главата си от рамото на брат си, гледайки към мен.

-Лесно е да прикриваш такива неща.

-Ъм... Мамо, а червенината по задника как може да се прикрие?- попита Сам, засмивайки се, свих веждите си.- Татко не те е пощадил много.- вдигнах очите си към тавана.

-Някакви въпроси, различни от този?- попита Макс.

-Ъм... Да кажем не използваме презервативи какво друго може да стане?

-Болести предавани по полов път. Затова и прегледите при гинеколог са важни, поне веднъж в годината.

-Може да отворя единия, нали?- Миа посочи към масата след което стисна ръцете си заедно. Макс се пресегна към масата, взимайки единия и отваряйки го. Хвана го в ръката си, подавайки го към нея. Хвана го с ноктите си, правейки странна физиономия.

-Никога не се хваща така. Ако гаджето ти каже да му го сложиш и го хванеш така има шанс да го спукаш.- засмя се, връщайки погледа си към мен.- Мисля че никога не съм ти казвал това, но баща ми ми показа как точно трябва да го сложа върху краставица.- замся се, а аз след него.

-Ъм... тя официално го пукна.- Сам се засмя, сочейки към сестра си.

-Не съм виновна, че влезе в нокътя ми.- замся се, оставяйки го върху пакетчето на масата.

-Друг въпрос?

-Ще ме убиеш ли ако съм бременна на годините на които мама е била?- въпроса на Миа явно изненада Макс.

-Ъм... Аз... Не знам, честно. Със сигурност няма да те убия. Ще си живееш живота.- засмя се.

-Сам, нещо смислено да питаш?- засмях се, поглеждайки към него.

-Мисля, че не.- вдигна рамене.

-Миа, ти?

-Нямам. Мисля че чух достатъчно.

-Оставям баща ви тук при вас. Отивам да видя какво иска майка ми. Ако има въпроси към него. Аз съм пас. Такъв разговор повече няма да водя.

-А не, баща им излиза. Това е най-гадния разговор, който съм водил.- изправи се от мястото си.- Отивам да поплувам в басейна, ако ви трябвам съм там.

-Прибери тук и така отивай.

-Чао, татко.- отговориха двамата преди да вземат телефоните си и да тръгнат към стаята си...

Следва продължение...

Лол... Това не вярвам че го измислих аз 😁

Глава 4

Седмица по-късно.

Изабел:

-Имам рожден ден, имам рожден ден.- чуваше се гласа на Ванеса от другата страна на вратата. Завъртях очите си. Излязох от стаята, срещайки се с Макс на вратата.

-Какво се случва?- Засмях се.

-Дъщеря ни има рожден ден.- засмя се хващайки ръката ми, водейки ме към кухнята. Седнах на стола точно срещу Миа. Вдигна погледа си към мен, усмихвайки се, а след това погледна към чашата си, в която със сигурност имаше кафе.

-Сега се връщам.- стана от масата, събирайки листовете си и тръгвайки към стаята си. Завъртях очи, поглеждайки към Макс, който правеше закуска.

-Заповядай.- постави чиния с няколко палачинки и шоколад пред мен.- Честит рожден ден!- засмях се.

-Мерси.- усмихнах се към него, облягайки се назад на стола.- Няма рози тази година, нещо необичайно се случва.- засмях се.

-Ммм... Не, аз само закуска правя. За сега.

Получих прегръдка в гръб, което ме накара да се усмихна.

-Честит рожден ден!- изпяха Сам и Миа заедно, поставяйки малка кутийка пред мен.

-Трябва ли да я отворя?

-Да.- кимнаха заедно, минавайки срещу мен.

-Това е подарък от мен и нея. Татко също участва.- вдигнах капака на кутията и пред мен се разкриха два самолетни билета.

-Къде ни пращате?- засмях се.

-Италия.

-Не... Вие се шегувате.- извадих билетите, проверявайки дали говорят истината.- О боже мой...

-Заминавате утре. Не съм сигурна в колко часа ви е полета. Ванеса заминава на лагер в понеделник.- каза Миа, облягайки се на стола си.

-Утре е понеделник.- казах и.

-Ем страхотно.- вдигна рамене.

-Зякусвайте и отивайте да си оправяте багажа.

-6 дни мисля че сте там. Хотела татко го знае. За повече информация питай него. А ти ела с мен да подарим подаръка на Ванеса. Седи вече 2 часа в стаята си и ни чака.- хвана ръката на брат си.

-Излезе в задния двор, крещейки че има рожден ден.- Макс вдигна рамене.- Миаля че говори по телефона с приятелка.

-Добре.

_____

На следващия ден цялата къща беше будна в 6 часа, защото Ванеса трябваше да си хване автобуса в 7, а ние с Макс трябваше да отидем да си хванем самолета. Освен това трябваше и да инструктираме децата какво да правят в тези дни в които нас ни няма.

-Ванеса, готова ли си?- Макс извика, чукайки на вратата на стаята.

-Да тате, секунда.- извика в отговор, а Макс просто въздъхна.

-Имаш 2 дъщери, свиквай че са бавни.

-Не. Това няма свикване. Ти дори не си толкова бавна.

-Тате, ще закъснеете.- Миа излезе от стаята си, облечена с пижама.

-Да, дъще. Чакаме сестра ти. Междувременно извикай брат си.

-Чувам ви.- Сам извика от стаята.

-Оставяме ви за няколко дни. Знаете как да си направите нещо за ядене, безмислено е да казвам как се използва всеки един уред в къщата.

-Също така ако нещо се случи звъните или на моите родители или на родителите на майка ви.

-Да, тате, знаем това.- завъртя очите си.

-Може да си спретнете някое купонче вкъщи.- засмях се.

-Да мамо, непременно ще се случи.- извика Сам, псувайки по видеоиграта си.

-Миа, ако решиш да ми пробваш дрехите отново прибирай ги по местата им.

-Да мамо, научих си урока след като ти бях пръснала всички дрехи по леглото във вашата стая. Пък и има дрехи, които не ми стават.- вдигна рамене.

-Ванеса.- Макс извика отново.

-Освен това ще ви оставим пари да отидете и да напазарувате. Не излизайте късно вечер и не забравяйте да заключвате вратата. Знаете какъв ни е квартала.

-Разбира се мамо. Вие сигурни ли сте, че сте си взели всичко необходимо?

-Слънчеви очила, телефон, крем за слънце, пари и телефон.

Дрехи колкото да има.

-Също така и презервативи.- каза Макс, а аз просто го ударих.

-Да мамо, това е важно. Искаме сестричка или братче, но не забравяйте да ги използвате.- извика Сам.

-Не се тревожи, няма да станеш батко отново.- извика Макс, а аз се засмях.

-Готова съм.- Ванеса излезе от стаята си.

-Браво.- Сам излезе от стаята си.- Тръгвайте. 7 без 10 е.

-Ванеса, багажа в колата. Изабел, провери дали сме взели всичко. Деца, на плота в кухнята имате пари.

-Всичко е в колата.

-Да, тате, знаем какво да правим.- Миа прегърна баща си, целувайки бузата му, след което направи същото и с мен. Сам от своя страна просто ме прегърна и целуна бузите ми на входната врата.

-Ще се видим след седмица. Не забравяйте, че сестра ви се връща по-рано от нас.

-Тя ще се прибере сама.

-Ако... Зарежи, ще звънна на майка ми.- въздъхнах, качвайки се в колата.

-Чао.- помахаха ни, влизайки в къщата, а Макс запали колата.

Следва продължение...

Може да оставите мнението си в коментарите. Благодаря, че има някой който да следи това което правя. Може да ме последвате и в Инстаграм YMilkova. ❤

На кой друг карантината не му се отразява добре? Аз лично се разслушах на чалга песни от преди повече от 5 години. А аз

такъв тип музика поприцип не слушам.

Глава 5

Два дни по-късно.

Сам:

С Миа ще сме сами вкъщи няколко дни, което е чудесно. Часът минава 18:00, а ние с момчетата до сега играхме футбол. Реших да се прибирам точно когато телефона ми звънна.

-Кажи, Миа?- попитах, поставяйки телефона си до ухото.- Чао момчета.- извиках, тръгвайки към вкъщи.

-Бате, може ли да се прибереш?- попита.

-На път за вкъщи съм.

-Моля те, побързай.- усещах как беше на косъм да се разреве.

-Нещо случайно да се е случило?

-Да, само се прибери и ще ти обясня всичко.

-На две преки от вкъщи съм. Спокойно.

Не затвори. Нито тя, нито аз. Вървях бързо и слушах тихите и хлипания. Мънкаше си нещо, което не можах да разбера.

-На няколко крачки от вкъщи съм.

-Когато влезеш затвори телефона.

-Миа, плашиш ме.

-Няма нищо.

-Добре.- въздъхнах. Изкачих стълбите пред вкъщи, изваждайки

ключовете си.

-Отключено е.- прошепна тихо.

Влязох в къщата, заключвайки след себе си. Не че нещо, но да живееш в квартал, в който постоянно има кражби и не само не е яко. Събух обувките си, влизайки навътре по коридора. Натиснах червената слушалка, влизайки в стаята ни.

-По дяволите. Миа, какво се е случило?!- лежеше на леглото си, облечена само с една от моите ризи, които бях оставил до леглото ѝ, буквално в петно кръв на леглото. Изправих я да седне на леглото, обвивайки ръцете си около нея. Тя от своя страна притисна главата си до врата ми.

-Реших... Реших, че ще му позволя да правим секс... Беше мил и всичко останало... Познаваш го, но накрая просто спря да му пука за мен и въобще за това което прави.

-Кога дойде вкъщи?

-Аз го поканих. Бях твърдо решена, че няма да ме зареже и не исках да го прави... И след разговора с мама и татко реших... И да... Но нещата не станаха така както очаквах.

-Той знаеше, че ти е за първи път, нали?- попитах, отделяйки я от себе си.

-Да... Каза, че ще бъде внимателен... Че няма да ме нарани... Но после всичко се промени...- започна да хлипа отново.

-Спокойно сис.- хванах раменете и, отдалечавайки я от мен.- Няма нищо, станалото, станало. Горе главата, нали? Всичко е наред. Жива ли си? Жива си. Със сигурност те боли, но важното е, че си жива и си добре.- тя се засмя на логиката ми.- Мама ще се обадят след някъде около 10 минути. Включи си лаптопа.- тя кимна, взимайки го от стола до леглото, постави го на леглото, включвайки го.

-Нито дума пред мама.- предупреди.

-Добре.- въздъхнах.

-Тъкмо навреме. Мама тъкмо звъни.- посочи към екрана на телефона си, след което вдигна и на екрана на лаптопа се показаха лицата на мама и татко.

-Здравейте, деца.- поздрави мама.- Макс, включи това в контакта.

-Здравей, мамо.- усмихнах се.

-Как сте деца, какво правите?- мръдна се настрани, правейки място на татко да седне.

-Добре сме, седим вкъщи.- отговори Миа, прегръщайки плюшеното си мече.

-Аз ходих да играя футбол.- седнах на земята.

-Какво си облякла?- попита татко, засмивайки се.

-Моя риза.- отговорих вместо нея, засмивайки се.

-Как се пере кръв?- попита Миа, след няколко секунди тишина.

-Зависи колко е голямо и върху какво.

-Не е малко.- отговорих, поглеждайки зад Миа.- На такова, на завивката ѝ е.

-Розовия препарат в банята в шкафа с препаратите. След което в пералнята.- мама вдигна рамене.

-Добре.- Миа кимна, замисляйки се за нещо.

-Какво си направила, че питаш?- попита мама, а татко стана от мястото си, казвяйки ѝ нещо.

-Официално съм без гадже.- отговори поглеждайки към екрана.

-Защо?- сви веждите си.

-Искаше да прави секс с някой, позволих му, но той не направи, това което каза.- мама ахна.- Използвахме предпазни средства, спокойно, просто човека, който толкова напираше за нещо и обещаваше, че ще внимава и няма да ме нарани накрая заеба

обещанията си и направи точно обратното.

-Миа, съжалявам...- започна мама.

-Изобщо не съжалявай, вината си е моя. Мисля, че трябваше да го зарежа още като започна с всичко.

-Мисля, че това е малко късно вече.- включих се.

-Аз също.- Миа се обърна към мен.

-Добре...- мама въздъхна, минавайки с ръка през косата си.

-Всичко е наред, мамо.- увери я Миа.- Само трябва да намеря начин как да си изчистя завивката и след това да го накарам да спре да боли.

-Вземи си топъл душ и направи няколко от упражненията за разгрявка, които правите в гимнастиката.- мама се облегна назад на леглото.- Няма да мине напълно, но няма да е толкова зле.

-Добре.

-Сам, нещо да кажеш?- поклатих глава.- Ще затварям, защото баща ви ме вика, бих говорила иначе още с вас.- усмихна се.

-Спокойно мамо, не се притеснявай.- Миа се усмихна.- Целувки на теб и татко.

-Мерси скъпа и на вас.- засмях се, обръщайки главата си за да поставя целувка на бузата на Миа. Тя се засмя.- Междудругото, наблюдавам ви.- завъртя телефона си към нас и можехме да видим себе си, Миа как лежи на леглото, а аз седя на земята.

-Какво е това чудо?- попитах.

-Още работи. Бяхме го инсталирали в стаята ви когато бяхте малки. Някъде по стените ви е.- засмя се.

-Не можеш да връщаш назад, нали?-. Попита Миа, надигайки се на лакти.

-Всъщност мога. Мисля, че до 6 часа.

-И как изведнъж разбра, че работи?

-Приложението седеше в телефона ми и просто случайно влязох.- мама вдигна рамене.

-Лол, открития и чудо.- Миа се засмя.

-Изабел, идваш ли?- чу се гласа на татко.- Да.- извика мама.- Чао деца, ще се чуем утре отново.- направи въздушна целувка, затваряйки.

Облегнах се на леглото ѝ, поставяйки главата си на коленете.

-Ще отида де се изкъпя.- Миа постави ръка в косата ми.

-Върви.

-Само се премести да стана.- въздъхнах, ставайки от земята и лягайки на леглото си.

-Сега се връщам.- стана внимателно от леглото, правейки няколко крачки до шкафа с дрехите си.

Взе си дрехи и кърпа, излизайки от стаята.

_____

Седях и гледах тавана през цялото време в което Миа беше в банята. 10 минути по-късно тя се върна в стаята, облечена с къси панталони и ризата от по-рано. Остави кърпата си на леглото, връзвайки косата си. Погледна към леглото си след което се намръщи.

-Ако го пусна в пералнята ще стане ли?- попита, обръщайки се към мен.

-Сигурно.- вдигнах рамене, взимайки телефона си.

-Ще направиш ли нещо за вечеря?- попита, смотавайки завивката си на калбо.

-Защо не си спретнем някое купонче?- засмях се.

-Ммм... Не. Утре може, но не и днес. Мисля да се садвам на филми.- излезе от стаята, отивайки към пералнята. Последвах я.

-Не, не. Да си ги нямаме такива. Не искам да ми ревеш на главата после. Всичко друго, но не и филми.

-Ще се ровя в гардероба на мама е другия ми вариант.- вдигна рамене.

-Това може.- засмях се, наблюдавайки я как натиска няколко копчета и кара пералнята да започне да работи.

-Отиди направи нещо за вечеря.- изправи се, обръщайки се да излезе от стаята.

-Добре.- вдигнах рамене.- Какво искаш?

-Попринцип искам много неща, но повечето храни са ми забранени. Затова нарежи ми от салатата в хладилника и опържи картофи.

-Те също са ти забранени.

-А, няма да стане. Тази гимнастика ми забранява всичко, затова няма да стане това, което те искат.

Засмях се, тръгвайки към кухнята.

-Ще дойда след малко.- извика, тръгвайки към стаята ни.

Влязох в кухнята, изваждайки картофите от фризера. Да не си мисли, че ще беля. Може да ми е сестра, но няма да стане по нейната. Мързела си казва своята. Сложих ги в тигана, изваждайки марулята от хладилника. Винаги съм се чудел как може да търпи всички тези неща. Гимнастиката и забранява цял списък храни, които тя знае наизуст и накара мен и татко да научим, а за мама просто и ги лепна върху хладилника.

Освен това изпълнява всичко до съвършенство. Перфектна приятелка, дъщеря и какво ли още не. Ходи на различни

извънкласни дейности, учи до късно вечер, излиза с приятели и намира време за всичко. А аз ходя на 2 места и все нямам време.

Мама по същия начин. Работи в училището, води извънкласни дейности, класен ръководител е, отделно прави всичко вкъщи, ходи на гости при баба и дядо за да им помага, успокоява Миа за всичко което става и има време за всичко.

Нарязах салатата, поставяйки всичко в купа. Разбърках картофите, излизайки от кухнята. Влязох в хола, където Миа отново беше дръпнала фотьойла и правеше челни стойки, кълба и такива неща.

-Ако обичаш излез. Тези неща не са за гледане.- засмя се, лягайки на пода.

-Брат съм ти. Виждал съм те много пъти.- отбелязах, подпирайки се на рамката на вратата.

-Хубаво, стой.

Завъртя очи, правейки мост със тялото си, след което се изправи на ръце. Пробва да раздалечи краката си и да се върне отново на мост, но тупна на земята.

-Това не мога да го направя. Пробвам няколко дни подред и все се озовавам на земята.

-Пробвай пак.

Приближих се към нея, направи същото отново. Само дето накрая и хванах краката, помагайки и.

-Юхуу... Искам постоянно така.- засмя се, лягайки на пода отново.

-Ставай да ядеш.- подадох ръката си към нея, а тя я хвана, изправяйки се.

След вечеря се намирахме в стаята на мама и татко, като Миа

ровеше в гардероба. Половината гардероб беше на леглото, където аз седях и си рових телефона.

-Мама би те убила.- отбелязах.

-Знам и не ми пука.- вдигна рамене.

Извади някаква рокля от там, поставяйки я пред себе си и се обърна към мен. От своя страна просто я погледнах над екрана на телефона си.

-Не гледам.- върнах погледа си към телефона, а тя се засмя.

Няколко минути по-късно пускаше косата си, гледайки се в огледалото. Бе облякла синя къса рокля с изрязано деколте.

Влязох в групата с мама, снимайки я и пращайки ѝ снимка. Да, имаме група с мама. В която на Ванеса и е забранено да влиза. Да, щуротиите на мама и Миа. Засмя се, завъртайки се.

-Какво ще кажеш?- попита.

-Ммм... Не бих те пуснал с такова нещо навън. Татко би се съгласил с мен.

-Идиот.- промърмори. Усмихнах се, връщайки погледа си към телефона.

Мама: *Пак ли?*

Аз: *Мхм...*

Татко: *Тази рокля ми харесва.*

Мама: *Бях с нея на бала. Точно месец след като родих тези двамата.* 😁

Аз: *И това ти е ставало?*

Мама: *Даа!*

Замсях се. Върнах погледа си към Миа, която изваждаше някаква кутия от гардероба.

-Какво има там?- попитах, а тя седна на земята. Отвори кутията, изписквайки.

-Няма да повярваш какво е това.

-Със сигурност.- вдигна роклята, изправяйки се.

-Булчинската рокля на мама.- завъртях очи. Вълнува се повече от дрехите в гардероба на мама, отколкото на тези в магазина.

Аз: Намери булчинската ти рокля, пази се мамо. 😂😂

Татко: Ой че сладко.

Мама: Ако я облече непременно искам да я видя.

Аз: Не се притеснявай.

-Ще я пробваш или подължаваш към следващата.

-Как няма да я пробвам, ти луд ли си?!- завъртях очи.

-Давай.

Сигурно 5 минути по-късно, сресваше косата си. Замсях се.

-Не се смей. Отивам да ви взема телефона.

-Заминавай.

Мама: Е, пробва ли я?

Аз: Да, отиде да си вземе телефона.

Мама: Със сигурност ѝ е голяма.

Аз: Не, пасва и чудесно.

Миа: Сам, спри се.

Аз: Няма. 😈

Мама: Искам да те видя...

Натиснах камерната в горния десен ъгъл на екрана, звънейки на мама докато Миа влизаше в стаята. Мама, вдигна, усмихвайки се. Подпрях телефона си на шкафа така че мама да може да вижда Миа и ние да виждаме мама.

-Снимай ме, но не искам да се виждаш в огледалото.

Приличаше точно на мама. Пълно нейно копие. И двете бяха ниски, носеха един размер дрехи, чертите по лицето им бяха еднакви като не броим това че устните на мама бяха по-малки от тези на Миа. С булчинската и рокля и воала и приличаше точно на жената от снимките, която държеше постоянно някого в ръцете си.

-Благодаря.- целуна бузата ми, взимайки си телефона.

-Деца и ние сме тук.- мама се обади, карайки ни да се засмеем.

-Знам.- Миа отговори, оставяйки телефона си на леглото и взимайки моя.- Ако си харесам нещо, може да иде в Инстаграм.

-Не съм вадила тази рокля от тази кутия с години.- отбеляза мама.

-Явно и е било време...

Следва продължение...

Лол... Аз съм това отново. 😂 Обаче музата ми беше дотук. Може да кача тук отново след месец, да знаете. Може да оставяте през това време мнението си в коментарите.

Междувременно имаме чудесна изненада с Iva_Belieber ***в страницата ни в Инстаграм Wattpad_stories_bg***

Ще качим точно какво ще е началото на следващия месец може да ни последвате там.

Глава 6

Сам:

На следващия ден се събудих от звъна на телефона ми. Въздъхнах, взимайки го. Плъзнах пръст по екрана, без дори да поглеждам името върху него.

-Ало?- промърморих.

-Сам, излез и помогни на сестра си.- гласа на една от приятелките на Миа се чу.

-Какво е направила пак?

-Не е за казване, излез.

Натиснах слушалката без дори да кажа нещо и станах от леглото. Обух си дънките и си облякох тениската докато излизах от стаята. Знаех че Миа е в задния двор и правеше поредната доза упражнения докато говори с приятелките си. Това се повтаря вече 2 месеца, всяка сутрин.

Излязох през стъклената врата, която беше отворена, виждайки Миа овиснала от лентите, които татко и закачи малко по далеч от къщата.

-Здравей, бате.- засмя се.- Маже ли да ми помогнеш, малко се оплетох.

Засмях се. Както обикновенно беше оплела краката си в глезените и сега висеше с главата надолу, а краката и бяха на шпагат във въздуха. Със сигурност си има точно как се казва.

-Как ги прави тези неща само не знам.- засмях се, приближавайки се към нея.

-Лесно е. Само трябва да не се случи нещо такова. Прехвърли ми глезена от тази страна, а аз вече ще се оправя сама.- Постави ръцете си в горната част на лентите.

Направих това което ми каза и се отдръпнах настрани от нея. Тя от своя страна просто се изправи и се отмота. Зад себе си чувах смеха на приятелките ѝ, в които до сега е говорила.

-Благодаря.- стъпи на земята, засмивайки се за пореден път.

-Само не разбрах защо беше това.

-Това попринцип е от едно от нещата на които ходя след училище, научаваш се на доста неща като увиснеш на това нещо, но само не трябва да се случва нещо като това.- вдигна рамене.

-Не разбирам какво точно имаш предвид с това, но аз отивам в банята.- завъртях се, тръгвайки към къщата.

-Да поканим приятели вкъщи довечера?- извика.

-Давай.- извиках в отговор, влизайки вътре обратно.

Влязох в къщата, правейки си кафе и сандвич. Изядох го и си изпих кафето след което влязох в стаята. Взех си дрехи и влязох в банята. Както повечето в тази къща, така и аз напълних ваната в която щях да седя сигурно час. Мама и Миа няма да са единствените. Съблякох дрехите си, влизайки.

_____

10 минути по-късно Миа влезе в банята със сълзи в очите. Застана на колене до мен, обвивайки ръцете си около врата ми.

-Миа, какво се е случило?- пробвах да я отдръпна от мен. Тя просто поклати глава.- Моля те...- прошепнах, галейки гърба ѝ. Отново поклати глава.- Изправи се само да изляза от тук.- въздъхна и ме пусна изправяйки се.

Постави ръцете си на шкафа, поглеждайки към отражението си в огледалото. Изправих се, изчиствайки водата от тялото си и обличайки дрехите си. Щом видя че съм готов тя отново обви

ръце около врата ми. Въздъхнах, вдигайки я за да обвие краката си около кръста ми. Излязох с нея от банята, сядайки на дивана.

-Сега ще ми кажеш ли?- отдръпнах косата ѝ от врата ѝ.

-Не, искам само да те гушна, така както правя с мама... Без да казвам нищо...

_____

-Отивам до магазина, искаш ли нещо?- извика.

-Вземи каквото решиш.- извиках.

-Нещо определено?

-Не.

Чу се отварянето и след което затварянето на вратата. Взех отново джойстика, продължавайки да играя на играта.

10 минути по-късно Миа се върна, говорейки по телефона явно с мама. Погледнах към моя, виждайки часовника показващ 17:30 и пропуснато повикване от мама.

Оставих джойстика на леглото, излизайки от стаята.

-Да мамо, разбрах. Нещо друго да кажеш? Добре, чао.- остави телефона си на плота, прибирайки нещата, които е купила.

-Какво каза мама?- седнах на един от столовете до нея.

-Нищо. Просто че нямало да звънне по-късно. С татко щели да ходят в някакъв ресторант и после на масаж.

-Страхотно.

-Ще правя пица. Ако няма да ми помогнеш, заминавай да играеш.- засмя се, поставяйки ръцете си на плота.

-Ммм... Какво трябва да направя?

-Режи, аз ще си омеся тестото.

-Не забравяй че...

-Да, да. Не готвя само за двама. Това ми е ясно.- замся се.

_____

-Намали музиката, съседите ще се обадят в полицията накрая.

-Не ми пука!- извика обикаляйки за пореден път къщата. Чу се звънеца на входната врата.- Отиди отвори.

Въздъхнах, отивайки към вратата. Отворих я и пред мен се показаха усмихнатите лица на приятелите на Миа.

-Носим пиене.- едно от момчетата, което аз не познавах все още разклати бутилка с нещо.

Засмях се, отдръпвайки се и правейки им път да влязат. Момчето мина и ме изгледа, влизайки навътре в къщата, следвайки момичетата, които в момента прегръщаха Миа.

Миа го видя и прошепна нещо в ухото на една от приятелките ѝ, а тя от своя страна вдигна рамене, казвайки ѝ нещо. Заключих вратата, влизайки с тях в хола, където бяха влезли преди секунда всички.

-Миа, остави шишето.- тя просто ме погледна и се усмихна.

Отвъртя капачката на шишето с уиски и го допря до устните си. Отпи голяма глътка от него, продължавайки да гледа към мен докато преглъщаше течността. Приятелите ѝ, както и моите просто я гледаха с изненада.

-Тъпаци, вземете ѝ шишето.- едно от момичетата, взе шишето от ръката ѝ, правейки същото, което и Миа..

Следва продължение...

Ми качвам го, ма нещо се прееба и не ми харесва...

Глава 7

Миа:

Събудих се на следващия ден с ужасно главоболие и от звъна на телефона ми. Взех го от масичката, омотавайки одеалото около себе си. Плъзнах прост по екрана, вдигайки.

-Момиче, ти си ненормална...- гласа на най-добрата ми приятелка се чу в ухото ми.

-Защо? Какво съм направила?- взирах се в телевизора отсреща.

-Погледни си всички съобщения.

-Секунда.- отлепих телефона си от ухото, пускайки я на високоговорител.- Така...- завъртях се по гръб на дивана.- защо всички ме питат дали съм добре, нищо не си спомням от снощи...

-Прекали с уискито, което Венелин донесе.

-И той ли дойде?- изправих се рязко, но бързо съжалих.

-Даа... Все пак още ти е гадже.

-Да, вярно, забравих да го зарежа.

-Ммм... Знам, много е доволен от това което направи снощи.

-Стига си овъртала...Чакай малко. Наистина какво толкова съм направила, че чак той да ме нарече каква ли не.

-Момиче, целуна брат си пред всички негови и твои приятели...

-Ти шегуваш ли се?- извиках.

-Напълно съм сериозна.

-О боже мой, аз съм толкова...

-...Тъпа? Не не си, беше под влиянието на повече от половин шише уиски

-Трябва да намеря брат си веднага.

-Е парка срещу вкъщи е. Играе футбол с моя брат.

-Какво друго се случи снощи?

-Ъм... Това беше най-съществено от всичко.

-Друго?

-Брат ти ти е ядосан, Алис също.

-Тя пък защо?

-Ммм... Нали си спомняш, онзи път когато говорихме, кого харесвала?

-О боже... Тя каза брат ми.

-Даа...

-Знае, че не съм го направила нарочно и никога повече не бих го направила това.

-Е, иди и ѝ го обясни.

-Ще можеш ли да кажеш на Сам да се прибере?

-Да, тъкмо мислих да ходя при тях.

-Благодаря.

-Също така не забравяй, че след две седмици имаме състезание.

-Коя дата сме днес?

-17-ти.

-Това означава...

-Да, края на месеца. Града е домакин и треньора иска да се представим добре. Утре трябва да отидем в залата.

-Само не ми казвай, че онзи, който гледа задниците на всички ни ще е там.

-Нямам идея, но ако той не е там наистина ще стане нещо ужасно. От него зависи кой какво съчетание изпълнява.

-Боже...

-Стига вика боже... Утре в 8 ще мина през вас. Затварям ти и отивам да кажа на брат ти, че го викаш.- въздъхнах.

-Добре, благодаря.

-Чао.

Натиснах червената слушалка и омотах завивката около себе си.

Може би 10 минути по-късно входната врата се отвори и Сам влезе в хола, сядайки на фотьойла. Не каза нищо, а просто се взираше в прозореца отсреща.

-Съжалявам.- промърморих, а той просто се засмя.

-За това ли ме извика?- погледна към мен.

-Всъщност да.

-Виж, няма причина поради която да се извиняваш. Сестра си ми и това беше просто неволно. Пи доста, с което нашите няма да се гордеят, но тях ги няма.- засмя се.- Всичко е наред, поне имаше с какво да се забавляват приятелите ни, а за гаджето ти да не говоря.

-Да, усещам.- засмях се, изправяйки се до седнало положение на дивана.- Просто понякога съм много тъпа...

-Понякога?- замся се, а аз ахнах.- Шегувам се. Отиди насмети

гаджето си и забрави за всичко, ок?

-Добре.

Изправих се от дивана, оставяйки заявката върху него. Минах по коридора влизайки в банята. Затворих вратата след себе си, поглеждайки към отражението си в огледалото. По дяволите такава съм глупачка... И не е заради това което е станало снощи...

_____

-Мама звъни.- извика Сам.- прекъсна ми играта.- засмях се, влизайки в стаята ни.

-Здравейте деца.- мама се засмя.

-Здравей, мамо.- избутах Сам навътре на леглото, лягайки до него.

-Как сте?

-Ммм... Добре.- отговори.- Вие как сте?

-Чудесно. Нямате си и на представа колко е хубаво тук.

-Със сигурност.- вдигнах рамене.

-Жената от масажа вчера ме попита дали не съм бременна.- замся се.

-Посмей да си.- отговори ѝ татко, а тя вдигна очите си към него, усмихвайки му се.

-Е не така де татко, аз искам братче или сестричка.- замсях се.

-Пък и нали знаеш, не е мама виновна, а ти.- Сам също се засмя.

-Може да е някоя врачка, от къде знаеш, все пак беше българка.- мама се засмя, а татко просто седна до нея и завъртя очите си.

-Не, не си бременна.- татко погледна към нея, а мама се засмя.

-Добре де.- вдигна ръцете си в защита.

-Може ли да си пребоядисаме стаята?- попитах тихо, поглеждайки към Сам.

-Да.- отговориха той и мама едновременно. Погледнах и двамата един след друг след което се засмях.

-Само да не е розово.- татко постави ръка на бедрото на мама.

-Има лилава боя в гаража.- мама се усмихна, поставяйки ръката си върху тази на татко.

-Супер, веднага се захващам.- надигнах се с ръце.

-Облечи стари дрехи.- каза татко.

-Непременно.- изправих се от леглото, тръгвайки към вратата.

-Чао мамо, ще се чуем утре.- беше последното нещо, което чух преди да изляза от стаята, а Сам да ме последва.

_____

4 часа по-късно връщахме мебелите по местата им, слушайки музика и смеейки се. Часа минаваше 23:00, което беше чудесно. Подредих дрехите си в гардероба и книгите си на шкафа, излизайки от стаята и хвърляйки нещата, които извадих от гардероба за пране. Пуснах пералнята и се върнах обратно при Сам в стаята, който тъкмо приключваше с подреждането на неговата част от стаята.

-Равалихме кефа на мама и татко да ни наблюдават.- изкоментирах, подпирайки се на прозореца.

-Да наблюдават Ванеса, не нас.- засмя се, гледайки към мен.

-От кога имаме рози под прозореца?- пресегнах се, докосвайки разцъфналото цвете.

-Мама я насади предната или по предната седмица.- вдигна рамене.

-Аз къде бях?

-Не знам.- замся се.

Загледах се в улицата отсреща и колите, които минаваха. Всички бързайки, за да се приберат.

-Притесняваш се за нещо.- постави ръката си върху рамото ми. Поклатих глава.

-Не се.

-Не ти вярвам. Знам че имаш състезание след седмица.

-Първо, поправка. 2 седмици. И второ, как очакваш да не се притеснявам, една от учителките, която ще бъде там е една от най-добрите наблизо. Подготвя едни от най добрите гимнастици...

-И това означава?

-Ще приеме в училището си 5-ма от най-добрите. А това е мечта на всеки.

-Играеш от 10 години, ще се справиш.- поставих главата си върху рамото му, заглеждайки се отново в далечината...

Следва продължение...

Преебано нещо...

Последвайте Инстаграм профила ни Wattpad_stories_bg и се включете в предизвикателството там. Мисля че линк към този профил има в профила ми тук.

Глава 8

2 седмици по-късно

Миа.

Мама паркира пред входа на сградата, в която щеше да се проведе състезанието. Откопчах колана си, отваряйки вратата. Мама ми се усмихна щом затворих вратата и отиде да паркира колата.

Влязох в сградата след което на бегом стигнах до женската съблекалня, където Абигейл, най-добрата ми приятелка ме чакаше.

-Момиче, на косъм си да закъснееш всеки път.- отбеляза, оправяйки стегнатия кок на косата си в огледалото.

-Майка ми е примерен шофьор.- засмях се, събличайки суичъра и анцунга си, оставайки по светло синьото трико с кристали. Погледнах към огледалото, усмихвайки се на отражението си.

-Винаги правиш така.- постави ръце на кръста си.

-Знам.- усмихнах се към нея.- Не съм изцапана отзад, нали?- попитах.

-Не си.

Оправих косата си, хващайки я за ръка. Излязохме от съблекалнята, влизайки в голямата зала в която точно в момента имаше жури, различни гимнастици, загрявайки на пода, постлан със светлосин мек килим. Погледнах към местата за сядане, виждайки татко и мама, заедно със Сам. Мама ми помаха усмихвайки се.

-10 минути до началото.- чу се глас в големите колони.

-Ще победим, нали знаеш...- започнах.

-Не мисля така...

-Просто се успокой.- хванах лактите ѝ.

-Ако не се класираме и не ме приемат, просто...- погледна към публиката, където седеше баща ѝ.

-Ако не се класираш, просто ще поискаш един от неговите медали. Има вече 3.

-Всъщност 4.

-Видя ли? Ще се справим.

Абигейл е най-добрата ми приятелка от години. Играем заедно гимнастика вече 10 години. Родителите и са разведени и тя живее с баща си, които е перфекционист. Ако нещо не е перфектно, значи не става. Ето защо, Аби се страхува от провала.

-И така дами, съберете се.- госпожа Дорина започна. С Аби седнахме на пейката, където се намираха и останалите от групата.- Ето там...- посочи към едно от заградените със стъкла помещения.- Седи треньор, който може да ви отведе до върха, нещо което аз и колегите ми не могат да направят...

_____

-Беше изумителна...- Прошепнах щом Аби седна до мен.

-Благодаря. Беше добре, но не супер.

-Ще се радваш да ти дадат 10 от 10.- засмях се, поставяйки главата си на рамото ѝ.

-Резултатът на Абигейл е 9,63.

-Страхотна си.

-Следващата е Миа Георгиева.

-Върви и ги разбий.- взе суичъра от раменете ми.

Въздъхнах, изправяйки се. Качих се на килима, заставайки до успоредката. Затворих очите си за секунда изреждайки всички неща, които трябва да направя.

Дръж тялото си изправено, завърти се внимателно, мисли как ще се захванеш за лоста. Салто и приземяване изправено. Ще се справиш. Можеш...

Отворих очите си, поглеждайки към родителите си след което веднага започнах да изпълнявам това, което бях тренирала до сега. Чух ръкопляскания щом се приземих правилно... Изпуснах въздуха, който несъзнателно бях задържала.

-Завиждам ти на приземяването...- Започна Аби щом седнах до нея.

-И оценката ѝ е 9,95. 10 минути почивка и продължаваме...

-О боже мой...- изписках, хващайки ръката ѝ.

-Със сигурност са те забелязали....

_____

-Добре че беше ти...- започна Алис.- без твоите 9,95 точки нямаше да спечелим...

-Не съм само аз.. спечелихме заради усърдната работа на...

-Довечера парти вкъщи.- прекъсна ме.

-Непременно ще съм там.

-Миличка...- мама се появи по коридора следвана от татко и Сам. Обви ръцете си около мен, прегръщайки ме.- Беше страхотна...

-Не е вярно.

-Само ти така си мислиш.- татко постави ръка на рамото ми.

-Да тръгваме, поканен съм на парти.- Сам погледна към мен след

което се засмя.

_____

Няколко часа по-късно прекрачваме входа на къщата на Алис, от където се чуваше силна музика и излизаха най-различни светлини. Прегърнах Аби на вратата след което и Алис.

-Добре дошла на най-шумния купон, който може да намериш в града.- Алис се засмя, отпивайки от чашата си.

-Съседите да не извиках полиция?

-Мама и татко са говорили с тях... По случай победата ни ни е позволено да сме много шумни.- засмя се отново.

_____

Няколко часа по-късно привършвах 4тата си чаша, карайки скейтборда на Алис из къщата ѝ. Часа минаваше 2 вечерта и Сам бе звъннал на мама да дойде да ни вземе. Повечето вече си бяха тръгнали и Алис почистваше.

Беше весело. Сам изчезна по едно време, но след това се върна отново. Клаксона на колата на мама се чу отвън. Със Сам се спогледахме преди да тръгна към вратата, която Алис тъкмо отваряше.

Сам:

Миа тръгна към вратата, а аз взех якето ѝ, тръгвайки след нея.

-Сис, внимавай.- завъртя очи.

-Да...

Секундата в която каза това вече падаше по дупе надолу по стълбите и влезе в розите пред къщата на Алис. Цапнах челото си с ръка, докато Алис се затича надолу по стълбите. Погледнах към колата отсреща, срещайки погледа на мама през отворения прозорец. Тя затвори очите си, засмивайки се.

Миа се изправи, поглеждайки към мен, след което се завъртя към колата. Засмя се, пускайки ръката на Аби.

-Ох... Това боли...- изсъска.

-Да сестричке, така става като не внимаваш.- поставих ръката си през раменете ѝ.- Чао, Алис.- помахах ѝ, тръгвайки с Миа към колата.

-Щипе, махни си ръката.- отдръпна ръката ми от нея.

Излезе под светлината на уличната лампа и можех да видя че целите и рамене, ръце и голата кожа над гърдите и бяха надрани, а в задната част на бедрата си имаше рани, които кървяха.

-Внимавай да не изцапаш колата.- отворих и предната врата, оставяйки я да влезе, аз направих същото сядайки зад нея.

Слязох от колата щом мама паркира пред вкъщи, отваряйки вратата на Миа, която веднага излезе, тръгвайки към входната врата, на която татко седеше и се смееше към нея. Мама му бе писала съобщение преди да тръгне.

-Мамо, кажи на татко да се спре. Не е смешно...- започна Миа, минавайки покрай него. Мама слезе от колата заключвайки я и тръгвайки след сестра ми.

-Макс, остави я.- мама мина покрай татко, влизайки и тръгвайки по коридора следвана от него. Заключих след тях, влизайки в хола.

Ванеса беше при баба и дядо, а часът беше почти 3 вечерта. Мама седеше на земята в стаята ни с Миа, държейки я, докато татко почистваше раните ѝ. Наблюдавах ги през леко отворената врата, защото мама ме изгони от стаята.

След половин час най-накрая Миа спря да пищи и мама и татко

излязоха от стаята. Мама се засмя, споглеждайки се с татко.

-Остави я да кротува. Нищо че лежи на земята.- татко се засмя.- Лека нощ.- влезе в стаята съседна на нашата, следвайки мама. Затвори след себе си, а аз влязох в стаята ни с Миа. Тя само вдигна погледа си към мен, след което отново постави главата си върху ръцете си.

-Подай ми чашата с вода.- измърмори.

Взех чашата поставена на шкафа, подавайки я към нея. Отпи от водата, поставяйки чашата обратно на земята до нея.

-Ще се качиш ли да легнеш в леглото си?- тя вдигна очите си към мен, придърпвайки завивката с която мама я бе завила, скривайки голяма част от голото ѝ тяло.

-Нямам желание...

Следва продължение...

Ммм... Може да оставяте мнението си в коментарите. ❤

П.п. нямам вдъхновение...

Глава 9

На следващия ден.

Сам

-Миа, мама ти звъни.- Извиках, влизайки в стаята ни. Миа взе телефона си и плъзна пръст по екрана.

-Ало, да? Не. Добре, ще кажа на Сам. Той знае? Добре. Кога? Супер. До довечера.- усмихна се, натискайки червената слушалка.

-Мама каза да влезеш да се изкъпеш. След това да намажа раните ти с шишенцето на шкафа.

Миа завъртя очи, придърпвайки завивката към гърдите си. Изправи се от леглото, взе си дрехи и излезе от стаята. Завъртях очите си, събирайки боклуците по земята. Оправих леглото ѝ и подредих нещата ѝ.

10 минути по-късно Миа се върна, мръщейки се. Легна на леглото си, завивайки полуголото си тяло със завивката. Взех шишето от шкафа, напоявайки памука, който държах с течността от него. Миа потрепери щом докоснах раменете ѝ.

-Изправи се.- завъртя очите си. Постави ръцете си върху гърдите и се изправи.

Минах с памука по кожата над гърдите ѝ, след което я намазах с крема, който мама беше оставила. Засмях се, спомняйки си как сестра ми просто падна надолу по стълбите и влезе в розите. Тя от своя страна просто ме удари, закривайки гърдите си само с едната си ръка.

-Забога, облечи нещо...- промърморих. Отново завъртя очите си,

взимайки сутиена, който беше хвърлила накрая на леглото си. Завъртя се с гръб към мен, слагайки го. Имаше сравнително големи гърди в сравнение с всички момичета от класа ни, който слагаха сутиени с дебели подплънки. Признавам си, ако не ми беше сестра бих я вкарал в леглото си...

-Ехооо, слушаш ли ме.- извика.

-Съжалявам, разсеях се.- поклатих глава.

-Просто казах че говорих с Алис сутринта след като станах и обмисляме да си направим пижамено парти.

-Аз против нямам. Мама с удоволствие би се включила към вашите неща.

-Там е проблема че мама последно време е преуморена.- седна на ръба на леглото си.

-Ванеса не я оставя намира.

-Всеки ден е по работа извикана в училище, но предполагам че това е нормално за началото на септември.

-Съвсем нормално е...- промърморих.

-Просто ми се иска да ѝ помогна по някакъв начин, майка ни е и заслужава най-доброто.- въздъхна.

-Започни да и помагаш с ежедневните и грижи вкъщи. Това помага също.

-Старая се, но тя става наистина рано и свършва всичко. Не мога да стана в 4 сутринта, за да ѝ помогна.-Изправи се, взимайки ризата от леглото.

-Можеш, просто се съмняваш. Способна си на всичко, дори ще се усъмниш в нещата, които можеш...

-Повярвай ми, идея нямам какво мога.

-Добра си в гимнастиката, танците, можеш да се оправиш със

всеки един уред в къщата, можеш да накараш всяко момче да падне в краката ти.

-За последното се съмнявам, че мога.- засмя се.

-О повярвай ми, можеш.- засмях се.

-Щом така мислиш.- вдигна рамене.

-Оо, мисля го и съм прав.

_____

Няколко часа по-късно Миа обикаляше къщата, говорейки по телефона с Алис когато мама се прибра.

-Мамо, сигурна ли си че си добре?- попита Миа, отдръпвайки телефона от ухото си.

-Да, напълно съм добре, спокойно.- мама се усмихна към нея, влизайки в стаята си.

С Миа се спогледахме и тя каза на Алис че ще се чуят по-късно.

-Мама не е добре. Бледа е и е доста притеснена.

-Щом не ѝ се говори я остави. Когато татко се прибере ще се оправи.

-Ванеса къде е?

-Мисля че е при баба и дядо. Напоследък доста време прекарва там.

-Така е.- съгласи се. От стаята на мама се чу шум на трошене на стъкло в земята.

-Дали всичко е наред?- попитах тихо.

-Не знам, но е по-добре татко да се прибере по скоро.

_____

-Моля те недей...- гласа на сестра ми се чу в тъмната стая.- Не искам.- изправих се, светвайки нощната лампа.

-Миа.- прошепнах поставяйки ръка на рамото ѝ.

-Не, моля те... Престани...- завъртя главата си и можех да видя че от очите ѝ се стичаха сълзи.

-Миа.- Разклатих раменете ѝ, а тя отвори очи и се изправи от леглото.- Миа, добре ли си?- пуснах рамото ѝ, подавайки ѝ шишето с вода. Отпи голяма глътка от водата и остави шишето, минавайки с ръка през лицето си.

-Да спокойно, просто кошмар...- промърмори по скоро на себе си.

-Щом казваш.- вдигнах рамене, изправяйки се за да се върна на моето легло, но ръката на Миа хвана моята.

-Моля те остани на моето легло.- насълзените ѝ очи гледаха в моите.

-Добре.- въздъхнах, сядайки. Миа от своя страна просто седна в скута ми, овивайки ръцете си около врата ми.

-Не знам какво щях да правя без теб мило братче.- засмя се леко, поставяйки глава на рамото ми.

-Аз също, досадна сестричке.- засмях се. Мия от своя страна просто заби ноктите си във врата ми, но също се засмя.

Няколко часа по късно се чу шум в къщата. Погледнах към часовника на стената, показващ че е 6 сутринта. Миа явно също чу шума ѝ надигна главата си от гърдите ми. Потърка очи, ставайки от мен и обличайки тениска върху бельото си. Излезе от стаята, оглеждайки се предпазливо в коридора. Секунда по-късно се чу писъка ѝ и чукането на вратата на стаята на родителите ни. Изправих се от леглото, отивайки до вратата. Миа вече с трепереща ръце подаваше телефона на татко. Миа продължи да пищи, тръгвайки отново към кухнята. Последвай я виждайки отпуснатото тяло на майка ни на пода.

-Забога...- застанах на колене пред нея, взимайки главата ѝ в скута си.-Татко, има пулс, но той е леко доловим.- татко само кимна набирайки явно 112. Огледах се наоколо. Не далеч от нея имаше счупена кана за вода, която седеше в тяхната стая.

Не след дълго се чуха сирени и медицински екип влезе в къщата ни. Татко взе мама на ръце, качвайки я в линейката. Качи се заедно с нея и тръгнаха към болницата.

Миа седеше подпряла гръб на стената с ръце около коленете си.

-Забога, Миа. Всичко е наред. Просто е припаднала.- обвих ръцете си около раменете ѝ.

Тя поклати глава. Вдигнах я така че да обвие краката си около кръста ми. Влязох с нея в стаята, лягайки на леглото ѝ. Тя постави глава на гърдите ми, отпускайки се.

Няколко часа по-късно телефона ми звънна. Погледнах към Миа, която спокойно спеше. Пресегнах се и взех телефона си, плъзгайки с пръст по екрана.

-Майка ви е добре, просто е припаднала от всичкия стрес и защото не се е хранила достатъчно.- гласа на татко се чу в слушалката.- Вече е будна, ще се приберем след най-много 2 часа.

-Добре.

-А Миа?

-За момента спи.- преместих няколкото кичура паднали пред лицето ѝ.

-Добре.- въздъхна.- Довечера ще имаме семейна вечеря. Алекс и Лидия са се прибрали с Лия и може да дойдат на вечеря заедно с баба ви и дядо ви. Моите родители също може да дойдат.

-Но мама не е добре.

-Трябва ѝ малко почивка. Майка ѝ ще се погрижи за всичко.

-Добре, ще говорим когато се приберете.- натиснах червената слушалка на екрана.

-Татко ли беше?- Миа постави ръце под брадичката си, гледайки към мен.

-Да. Ще се приберат след около 2 часа и ще имаме семейна вечеря довечера.

-Но...

-Баба ще се погрижи за всичко.

-Добре.- постави главата си обратно на гърдите ми...

Следва продължение...

глава 10

Сам.

Часът минаваше 12 на обяд. Мама и татко тъкмо се бяха прибрали и мама лежеше на дивана с глава в скута на татко.

-Мама ще дойде след 10 минути. Ще използва кухнята. Алекс и Лидия ще дойдат довечера на вечеря да се видим. Ако искаш покани и твоите родители.- мама хвана ръката на татко.

-Вече съм говорил с тях. Мога да кажа на мама да дойде и да помогне на майка ти.

-Както решиш, но сме достатъчно жени в къщата и ще се справим. Миа и аз сме достатъчни.

-Не, не.- започнахме заедно с татко.

-Ти ще стоиш и ще си почиваш

-Не...- мама се изправи, заставайки на колене на дивана и седна на краката си. Хвана ръката на татко.- Не искам, само не и това, моля те.

-Не ми се моли, няма да стане.

-Моля те, Макс. Не може да ми го забраниш.

-Не. И посмей да те видя в кухнята.

-И какво ако ме видиш там?- мама скръсти ръце пред гърдите си, инатейки се.

-Нищо интересно.

-Хм...- тя вдигна веждите си.

-Мхм. Отивай в стаята веднага, ще звънна на майка ми да дойде.

-Макс...- мама измрънка.

-Не.- той се изправи, излизайки от стаята.

_____

Седях на стола до масата в градината, наблюдавайки Миа как подрежда масата. Мама излезе на разходка, докато татко влезе да се къпе. Разбира се без той да знае. Ванеса беше в стаята си, а баба и дядо готвеха. Разбира се родителите на татко дойдоха и се включиха в кухнята като изгониха мен и Миа навън. Миа сръчно се хвана да помогне с нареждането на масата докато аз просто стоях и гледах ту телефона си, ту нея.

Мама: Баща ви излезе ли от банята?

Аз: Не е все още. Защо?

Мама: Ако излезе и не съм вкъщи непременно ми пиши.

Аз: Но защо?

Мама: Просто не искам да знае че съм излязла. Има си причина и няма да му се хареса много.

Аз: Ще я кажеш ли?

Мама: Забога не! Ще говорим довечера.

Няколко минути по-късно баба и дядо излязоха в градината. Миа просто вдигна погледа си към тях, продължавайки да забърсва чашите с кърпа.

-Случайно да знаете майка ви къде е?- попита татко, подавайки глава през вратата.

-Кой търси майка им?- гласа на мама се чу в къщата.

-Някой.- татко се завъртя скривайки се от погледа ни. С Миа се спогледахме, след което се засмяхме.

---

1 час по-късно вече седяхме на масата слушайки музика и говорейки по между си. По точно мама говореше с брат си. Разговора им се състоеше от това как са прекарали почивката си в Англия. Лидия стоеше и ги слушаше, гледайки към скута си като на моменти се засмиваше. Лия седеше до нея, говорейки си нещо с Миа.

Баба и дядо слушаха, докато татко държеше ръката на мама под масата. Бащата на татко седеше до барбекюто печейки пържоли.

-Мамо, има кръв...- писъкът на Ванеса се чу в задния двор, което накара всички да се обърнат към нея.

-Къде?- Ванеса избърса очите си с ръкава на суичъра си.

-Ъм... Ходих до тоалетна.

-Ясно.- мама кимна, изправяйки се. Всичко гледаха към нея как просто хвана ръката на Ванеса, влизайки с нея в къщата.

Спогледах се отново с Миа, засмивайки се. Татко се пресегна удряйки задната част на врата ми. Лидия се изправи и влезе в къщата. Няколко минути по-късно с мама излязоха, смеейки се. Ванеса ги следваше тихо и кротко. Седнаха по местата си, връщайки се към разговора от по-рано.

-Е наздраве. Нека пием за новата дама в къщата.- майката на мама вдигна чашата си във въздуха. Погледнах към Ванеса, която прикриваше червените си бузи.

Може би 2 или 3 часа по-късно повечето вкъщи бяха леко пийнали.
Миа седеше на стола до Лия, прегърнала коленете си като леко потреперваше всеки път щом вятърът духнеше. Ванеса вече беше в стаята си и няма да се учудя ако вече спи. Мама каза нещо на татко, изправяйки се и влизайки в къщата.

-Миа, облечи се, ще настинеш.- татко погледна към нея.

-Не мога да обуя нищо друго. Леко така кървя. Разраних раните си на стола без да искам.

-Другия път пак карай скейтборд, какво чакаш.- поклати глава, поставяйки доста шумно чашата на масата.

-Скъпи, не се ядосвай. И ти си правил глупости като дете.- баба сложи ръката си върху неговата.

-Не съм карал...- започна.- зарежи, не искам проблеми с жените в къщата.- бутна стола си назад, изправяйки се. Влезе в къщата, явно търсейки мама.

Миа стана, казвайки нещо на Лия. Тя от своя стана кимна, наблюдавайки Миа как влезе в къщата. Няколко минути по-късно се върна, държейки в ръка суичъра си.

-Мама и татко правят секс в банята.- прошепна тихо в ухото ми, а аз просто я погледнах.- Да. Ако влезеш вътре и минеш покрай банята ще ги чуеш.- продължи да шепне. Засмях се.

-Не мисля да влизам.

_____

Половин час по-късно мама и татко се върнаха на масата. Мама носейки лаптопа си в едната си ръка, а татко държейки другата ѝ ръка.

-Не мога да повярвам че забравих да пратя тези имейли.- седна, отваряйки лаптопа поставен на краката ѝ.

-Имаше други грижи на главата си днес, мила.- баба все чашата си от масата.- Спри малко с тази работа, идва ти в повече.

-Работата не ми е в повече.- започна мама.

-Защо не се храниш както трябва последно време тогава?

-Просто не съм гладна.- мама вдигна рамене.

-Или нямаш време.- баба я погледна отново.

-Имам време. Просто не съм гладна.- мама я погледна.- Наистина. Работата ми помага, колкото ѝ натоварваща и отговорна да е.

-Ти така си мислиш.- дядо седна до баба.

-Не е вярно, всички вкъщи го виждат.- отново погледна към тях.

-Класен на кой клас си?- попита.

-Отново на дванайсети.

-А до колкото знам не трябваше да взимаш клас сега.

-Попринцип не трябваше, но взех клас защото предната им класна се пенсионира миналата година.- вдигна рамене.

-И нека позная, догодина ще вземеш класа на децата си.- майката на татко се засмя.

-Нямам такова намерение. Достатъчни са ми часовете, които им преподавам.

-Ще те питам догодина по това време отново.

-Аз ще ти отговоря със същото.- усмихна се към нея.

_____

-Мисля че има нещо, което трябва да кажа на всички ви.- започна мама, изправяйки се. Всички погледи се насочиха към нея.- Днешното ми припадане със сигурност не е било само от преумора и неправилно хранене.- спря за секунда.

-Ами?- попита татко.

Мама бръкна в джоба си, изваждайки тест за бременност от там.

-Изненада.- прошепна, а очите ѝ заблестяха на светлината на лампата.

Татко взе теста от ръцете ѝ поглеждайки го доста съсредоточено. Няколко секунди всички пазеха тишина. Всеки гледайки към

него.

-Забога.- изправи се от стола си, прегръщайки мама с всичката си сила. Мама просто долепи глава до гърдите му. Миа гледаше към тях с усмивка, която никой не можеше да определи защо е.- Наистина?- прошепна татко в ухото ѝ.

-Наистина.- отговори му мама, поглеждайки го в очите.

-Забога...- татко целуна мама по устните след което отново я прегърна.

Незнайно как секунди по-късно теста от ръцете на татко се озова в баба и дядо. Баба погледна към дядо преди да се изправи и да отиде до мама и да я прегърне.

-Честото, скъпа.- целуна бузите ѝ.

-Мерси, мамо.- усмихна се към нея, прегръщайки я отново.

Секунди по-късно вече всички седяха по местата си.

-Това ти е четвърто.- изкоментира Алекс.

-Е и?- мама погледна към него.

-Аз с едно не мога да се оправя, ти си с четвърто напът.

-Всъщност мисля че и ти си с второ на път.- Лидия го погледна, а мама ахна.

-И особенно като двете ти са...- продължи Алекс без да обръща внимание на това което тя каза.- Чакай малко. Я повтори.

-Не само сестра ти е бременна.- Лидия стисна ръката на Лия.- Това до мен е живото доказателство че ти идея си нямаш какво се случва в къщата ти.- засмя се.

-Наговорили сте се нещо двечките. Знам ви номерата.- Той извъртя стола си гледайки ту мама, ту Лидия.

-Веднага щом се върнахме от Англия ходих на доктор. Пуснах си

кръвни изследвания и малко така те останoвиха че съм във втория месец.- тя взе телефона си, показвайки му нещо.

-Защо не ми каза по-рано?- хвана ръката ѝ.

-Чаках подходящия момент.- вдигна рамене.

-Това е чудесно деца.- включи се баба с насълзените си очи.- Две страхотни новини в една вечер. Някой друг нещо да се похвали?

-Приеха ме да играя гимнастика в най-добрата школа наблизо.- Миа прегърна коленете си, поставяйки главата си върху тях.

-О боже, сериозно ли?- мама изписка, завъртайки се към нея. Засмях се тихо.

-Напълно сериозно.- отговори Миа, поглеждайки към нея. Мама изписка отново, прегръщайки я.

-Толкова се радвам за теб...- промърмори, поставяйки целувка на челото ѝ...

Следва продължение...

Глава 11

Сам.

Няколко дни по-късно.

Вървях с мама към къщата на баба и дядо. Бяха ѝ се обадили да отиде защото било нещо много важно. Мама бързаше по улиците, което ме принуждаваше да вървя много по-бързо от обикновенно.

-Защо бързаме?- попитах.

-Не знам.- засмя се леко.

-Намали си крачката. Няма да закъснеш.- завъртях очи.

-Вече няма значение. Тук сме.- посочи с ръка към къщата на баба.

-Мхм. Влизай.- отворих вратата, пускайки я да влезе преди мен.

-Изабел е тук!- Гласа на Алекс се чу в къщата.

-Здравей скъпа.- баба излезе от кухнята, прегръщайки мама.- Как си?

-Добре съм мамо, вие как сте?

-Добре сме.- усмихна се срещу нея, след което вдигна погледа си към мен.- Ох на баба милото внуче...- прегърна и мен, което ме накара леко да се наведа. Погледнах към мама, свивайки веждите си, а тя само вдигна рамене, засмивайки се.- Само колко висок си станал.- отдръпна се от мен.

-Мхм...- промърморих, почесвайки тила си неловко.

-На баща си приличаш...- баба въздъхна, след което веднага

погледна към мама.- Не си му казала, нали?- мама поклати глава.

-Имам време.- тя въздъхна тръгвайки с баба към кухнята. Последвах ги.

Около голямата маса седяха дядо, както и Лидия и Алекс заедно с Лия. Седнах до нея, а мама седна в другия край на масата заедно с баба.

-За какво ме извикахте?- попита мама, облягайки се на стола си.

-Искаме да ти направим едно предложение. Алекс и Лидия вече са съгласни остана само ти да се съгласиш.

-Слушам ви.

-Тъй като очакваш още едно дете.- баба спря за секунда.- И къщата ви е малка за отглеждане на голямо семейство така да го кажа.

-Няма да ми купувате къща.- мама се засмя.

-Нямам такова намерение.- баба също се засмя.- Искаме да ти дадем тази къща.

-Мамо, не мога...

-Напротив можеш. Така или иначе след години къщата ще е твоя.

-Наистина не мога, съжалявам. Тя е толкова моя колкото на Алекс и ваша. Просто...

-Не си ни изслушала до край.- дядо я прекъсна.

-Алекс взима апартамента. Ти взимаш къщата.

-Ами за вас?

-Ако ти се преместиш тук заедно с децата, ние ще вземем вашата къща. Ако нямаш нищо против разбира се.

-Разбира се че нямам... Но не мога...

-Сестричке, разбира се че можеш.- Алекс подпря ръцете си на масата, гледайки към нея.- Винаги си обичала тази къща. Това е мястото на което израснахме и винаги ще е едно от любимите ни места. Изградихме семейства. И ти, и аз. Всеки срещна някого с когото да прекара живота си. Ти Макс, аз Лидия. Имаме деца, които ни уважават и ценят така както ние уважаваме и цениме нашите родители. Смятам че това е едно от най-правилните решения които трябва да вземеш. Нямам против да вземеш къщата. Даже ще се радвам ако го направиш. Това е дом с хиляди спомени. Позволи на децата си да изпитат това което ние изпитвахме като малки и да имат постоянен дом в града, а не да се местят постоянно. Сам и Миа прекараха няколко години тук, няма да е нищо ново. Но позволи на детето в теб да израсне тук заедно с всички наши спомени.

-Алекс, наистина искам да се съглася, но...

-Няма но, ще обсъдиш това с Макс и искам веднага да ми кажете решението си.- Алекс извади телефона от джоба си.- Ти ли ще му звъннеш или аз да го направя?- вдигна веждите си към нея.

-Звънни му. Вкъщи е.- мама въздъхна.

Алекс стана от мястото си, излизайки в задния двор. Мама стана от стола си, правейки ми знак да изляза с нея. Излязох заедно с нея, последвайки я до горния етаж.

-Не съм влизала тук от години.- отвори вратата на едната стая, влизайки в нея.- Това беше моята мечтана стая когато бях на 15.- мама се усмихна, сядайки на стола до бюрото.- Всичко тогава беше елементарно и просто. Тогава ми се струваше трудно да уча и да домакинствам с мама вкъщи. Живота беше толкова прост. Нямах си и представа че няколко години по-късно вече ще си имам деца.- придърпа краката си към тялото, обвивайки коленете си с ръце.

-Мамо...

-Остави ме да продължа.- погледна за кратко към мен.- Живота на всички останали се разви по съвсем различен начин. Бела и Даниел, едни от най-добрите ми приятели бяха винаги до мен и

баща ви. Гледали са ви заедно с баба ви и дядо ви. Бела беше винаги до мен и ме подкрепяше във всичко, което направя. Както и баща ви. Дължа всичко на тях. Всеки след завършването си мечтаеше да учи дали за адвокат, дали за лекар, учител или просто да стане бизнесмен и да си отвори собствена фирма. Къде къде прости неща. Към момента до колкото съм запозната всеки е омъжен и има деца. А вече са на 35 почти. Доколкото аз...

-Мамо, не се обвинявай за нищо...

-Не се обвинявам... Просто обяснявам. Искам да ме изслушаш докрай, но няма да се изнервяш от това което, ще чуеш.

-Добре.- кимнах.

-Аз съм на 33, щастливо омъжена с вече 3 деца и едно на път. Не казвай на баща си, но се надявам да е момиче.- засмя се леко.- Минах наистина през много. Като започна от местенията с родителите ми от град в град, след това отбележа и така наречените токсични приятели. Нека да не забравя да отбележа и хората, които срещнах. Всеки ми показа нещо различно. Освен родителите си и в момента вас, съм обичала две момчета много силно. Единия е баща ви, другия е едно момче с което за кратко бяхме заедно. Не беше нищо сериозно, разделихме се бързо за което се радвам.

-Това...- започнах, но мама сложи пръст пред устните си.

-Екскурзиата в Париж, за която ви бях говорила заедно с баща ви. Тогава беше едно от нещата, които не е трябвало да се случват. Беше страхотно, но едно нещо се случи, което преобърна всичко. Е онова изнасилване за което баща ви ви каза. Това се случи заради така нареченото ми бившо гадже.

-Мамо, ако искаш недей да продължаваш.- тя погледна с насълзените си очи към мен.

-Искам да продължа. Забога, ако не бяха Макс и Бела, които да бъдат до мен нещата щяха да бъдат ужасни. В продължение на 2 години сънувах кошмари заради това. Бела даде страхотната идея да отида няколко пъти на психолог. Жената, което срещнах

там се оказа стара моя позната. Говорихме си за различни теми. За живота ми, за семейството ми, за вас, баща ви и какво ли още не. Научих много за себе си, неща които дори не подозирах. Един от разговорите ни беше точно за тази почивка. Знаеш ли на какво са се дължали кошмарите? На това, че съм обичала този човек и накрая той е постъпил така с мен. На това че е оставил след себе си нещо. На това че остави живо същество след себе си. Затова че е оставил теб.- спря за секунди гледайки към мен.- Но жената ми каза, че не трябва да се обвинявам за нищо, нито себе си, нито теб. Просто защото нито ти го заслужаваш, нито аз. Ти си мое дете и няма значение кой е баща ти. Ти винаги ще си мой син и никога няма да бъдеш като него. Ти си отгледан от мен и Макс и просто няма как да бъдеш като него...- мама поклати глава и няколко сълзи се стекоха от очите ѝ.

-Знам.

-Знаеш кое?

-Всичко което ми казваш точно сега.

-Как така знаеш?

-Попаднах на няколко ДНК теста в папката с документи когато си търсих паспорта. Напълно съм наясно, че татко всъщност не е мой баща, но не ми пука. Радвам се че ме е отгледал като свой син.

-О боже мой, Сам... Толкова съжалявам, че не ти казахме по-рано.

И мама окончателно вече плачеше. Доближих се до нея прегръщайки я.

-Каквото и да стане винаги ще сте мои родители. Така както на Миа и на Ванеса и на детето което е в теб.- поставих ръката си върху корема ѝ. Ти винаги ще си моя майка независимо какво се случва, както и Макс ще е мой баща. Може да не го показваме заедно с Миа, но ви обичаме и двамата.- поставих целувка върху главата ѝ.

-Аз също ви обичам... Вие сте най- хубавото нещо от последните

ми почти 16 години...- отдръпна главата си от рамото ми...

-Винаги ще сме до вас каквото и да се случи.

-Точно за това съм горда да кажа че вие сте ми деца.- поставих ръце на бузите ѝ, изтривайки стеклите се сълзи.- Забога Сам, наистина съжалявам...- промърмори отново прегръщайки ме.

Мама беше като малко дете. Преживяваше всичко по много тежки начини. Плаче често, но след това се връща по-силна от всякога.

Тя се отдръпна, изтривайки очите си с ръка. Погледнах към вратата на която татко седеше облегнат, наблюдавайки ни.

-Имате нужда да обсъдите решението си за къщата. Ще ви оставя.- отдръпнах се от мама, излизайки през вратата. Погледа му се спря за кратко върху мен, след което влезе в стаята.

Следва продължение...

Глава 12

Миа.

Влязох в кухнята, търкайки очите си. Беше обикновена събота сутрин около 10:30. Сам седеше на един от столовете в кухнята, гледайки към телефона си. Налях си кафе в чашата и седнах до него. Свих веждите си въпросително щом погледа ми попадна на мама и татко. Мама седеше на плота в другия край на кухнята, обвила ръце и крака около татко.

-Какво се е случило?- попитах, вземайки ябълка от купата, поставена на масата.

-Мама е сънувала как нещо се случва на татко.- обясни.- Не го е оставила откакто са се събудили.- кимнах.

Наблюдавах ги докато ядях ябълката си. Мама пусна татко и той я смъкна от плота, минавайки с ръка през бузите ѝ. Тя се усмихна към него и дойде и седна срещу нас. Очите ѝ бяха подпухнали и насълзени.

-Добре утро.- усмихнах се към нея.

-Добре утро.- усмихна се, взимайки си от бисквитите, които татко постави на масата.

Извадих телефона си, поглеждайки към полученото съобщение. "Парти довечера?" Бутнах рамото на Сам и свих веждите си, питайки го дали е съгласен. Той вдигна рамене и кимна. Написах просто "непременно" и върнах погледа си към мама.

-Какви са плановете ви за днес?- попитах, усмихвайки се.

-О ами не знам.- мама се засмя.- Тъй като ще се местим ни трябва основен ремонт в помещенията в къщата. С баща ви ще

отидем при родителите ми предполагам и ще обсъдим това онова.- вдигна рамене.

-Може да прескочим до фирмата да видим какво се случва с новите служители.- татко седна до нея.

-А не. Днес ще пропусна.- мама се облегна назад на стола си.- Ще отидем в къщата на нашите и ще видим какво можем да направим по въпроса със стаите.

-Какво ще стане. Оставяме втория етаж на децата. Ванеса ще вземе стаята на брат ти и бездруго заради Лидия смени облика си. Сам и Миа ще вземат твоята, защото е най голяма и ще я ремонтираме така че да могат да я използват пълноценно без да се притесняват един от друг.

- Едно легло, един телевизор и айде.- Сам се засмя. Татко го погледна.

-Хм...- мама вдигна вежди към него. Засмях се.- Да кажем, сестра ти си хване гадже. И го доведе вкъщи.

-О тя ще го доведе.- татко погледна към нея.- И решат да правят секс. Ти си излишен в ситуацията.

-Защо само аз.- засмях се.- Ако той си доведе приятелката вкъщи в такава ситуация, аз няма да вляза в стаята.- татко се засмя.

-Точно за това говоря.- мама се засмя.- имам идея как да стане това, надявам се да го одобрят и веднага щом можем да започнем с ремонта.

-Колко време ще ни е необходимо. Все пак, баба и дядо се местят тук, няма да им е комфортно да живеят сред ремонти.- Мама погледна към мен.

-Ще ходят на почивка. С мама сме се разбрали да приготвят нещата си, а ние ще ги преместим тук.- татко я погледна изненадано.

-Добре, правете каквото знаете. Смятам, че идеята ви ще се получи. Аз ще ходя в къщата на Абигейл днес. Може и да не се

прибера.- мама вдигна вежди към мен, усмихвайки се.- Не, няма да карам скейтборд, спокойно. Научих си урока.- замаях се и погледнах към татко, който сдържаше смеха си.

-Не е вярно.- прошепна Сам. Ударих ръката му.

-Само в къщата на Абигейл да не значи в къщата на някое момче. Знам ги тези номера.- мама се засмя, хващайки ръката на татко под масата.

-Повярвай ми мамо, къщата на Абигейл е.- засмях се.

_____

Няколко часа по-късно седях пред гардероба на Аби и разглеждах дрехите ѝ. Винаги съм си мислила, че в един гардероб не може да има ред и да знаеш кое къде стои. Докато гардероба на Аби беше точно това.

-След час къщата ще е препълнена.- тя се засмя, изправяйки се от земята.

-Не се и съмнявам.- засмях се, изваждайки къса черна рокля от гардероба.

-Няма да ти стане.- Аби се засмя, идвайки към мен. Вдигнах веждите си.- Да, дори на мен не ми става.- смеха и стана още по силен. Засмях се.

Няколко минути по-късно бях облечена с къси панталони и тениска. Наблюдавайки я как сресва косата си.

_____

-Миа, престани.- отново се усмихнах към Сам, взимайки поредната чаша от Абигейл. Тя се намръщи.

-Ще се съглася.- посегна към чашата си, но аз просто я изпих на екс и ѝ я подадох празна.

-Спирам ти пиенето, сядай тук.- дръпна ме да седна на дивана.

-Не си и помисляй да ставаш. Ще звънна на майка ти, не ми пука дали е 3 през нощта.- Абигейл ме заплаши, а аз просто се намръщих и скръстих ръце пред гърдите си.- Сега се връщам.- наблюдавах я как изкачва стълбите. Сам се отдалечи и останах за кратко сама.

До преди 30 минути къщата беше пълна с хора, част от които не познавах. Огледах се наоколо. Бяха останали око 10-15 души, които се бяха пръснали на групички и седяха настрани едни от други. Погледнах към стълбите от където слизаше Сам, следвайки Алис. Усмихнах се на там, насочвайки погледа си към Венелин и компанията му от още 2 момчета. Усмихнах се, изправяйки се.

Хвърлих бегъл поглед към Сам, който вече гледаше към мен. Приближих се до Венелин и хванах тениската му. Дръпнах го надолу към мен и слепих устните ни заедно. Той грубо ме отблъсна, зашлевявайки бузата ми.

Ахнах и секунди по-късно бях грубо блъсната назад от брат ми, който забиваше юмрука си в лицето му. Изписках, хващайки ръката на Сам, опитвайки се да го издърпам назад. Явно Абигейл бе видяла какво се случва и секунда по-късно държеше другата ръка на Сам. Докато другите момчета държаха Венелин настрани.

Сам се отдръпна грубо от двете ни, тръгвайки към изхода на стаята, избърсвайки кървящата си устна. Погледнах към Аби, която вече гледаше към него. Завъртях се, тръгвайки след него.

-Купона приключи.- беше последното нещо, което чух докато излизах след Сам.

Сам седеше на един от столовете в кухнята, стискайки чаша с вода в ръката си. Застанах пред него, а той вдигна погледа си към мен.

-Съжалявам, не трябваше.- прошепнах, докосвайки кървящата му устна с ръка.

-Реагирах прибързано, но просто не мога да гледам някой да се

държи така с теб...- промърмори. Обвих ръце около него, а той притисна глава към гърдите ми.

Следва продължение...

Може да оставяте мнението си в коментарите. А също така да видите и новия проект в профила ми "kidnapped by Jason McCann"

Глава 13

Миа

Поседяхме така доста време. Аби влезе в кухнята, поглеждайки ни след което взе торби за смет и излезе. Седях и слушах спокойното дишане на Сам, играейки си с косата в задната част на врата му.

Не след дълго Абигейл се върна отново, а аз се отдръпнах от Сам.

-Ще ти помогна.- той се изправи, тръгвайки след Аби. Излязох след тях, влизайки в хола.

-Тук ли ще останете или ще се прибирате?- попита тя.

-Ще се прибираме.- Сам се усмихна, навеждайки се да вземе шишето от пода.

_____

Час и половина по-късно бяхме вкъщи и събличах дрехите си. Очите ми попаднаха върху Сам, който наблюдаваше действията ми. Прехапа устни и отмести погледа си от мен щом свалих техниската си. Засмях се, сядайки на леглото и се завих със завивката през раменете си. Взех телефона си, влизайки в Инстаграм.

10 минути по-късно седях на леглото на Сам, удряйки го с възглавницата заради поредния му коментар относно купона в къщата на Аби.

Той дръпна възглавницата от ръцете ми и ме приближи към себе си, поставяйки устните си върху моите. Осъзнавах колко грешно бе това, но не се отдръпнах от него. Устните му все още бяха

върху моите, докато ръцете му се намираха върху кръста ми, движейки ги нагоре и надолу. Простенах тихо и той се усмихна, отдръпвайки устните си от моите. Премести устните си на врата ми, поставяйки влажни целувки върху кожата ми.

Ръцете му се преместиха върху откопчалката на сутиена ми и секунда по-късно презрамките се спускаха по ръцете ми. За пореден път си казвах че това е грешно, но не правех нищо по различно от това да стена и да му позволявам да продължи.

-Сам...- измрънках тихо.

-Ммм?- върна устните си върху моите, простенах отново, а той ни преобърна така че да е върху мен.

И в този момент си казах майната му. Майната му на всичко.

Отвърнах на целувките на Сам, което леко го изненада. Ръцете ми преминаха през гърдите му и се заплетаха зад врата му. Сам се усмихна срещу устните ми, отдръпвайки се и слизайки с устните си надолу. Ръцете му мачкаха гърдите ми докато устните му оставяха влажни целувки по врата ми. Стенех и хапех устните си. Устните му минаха през гърдите и корема ми, стигайки до ластика на бикините ми.

Сам се усмихна, връщайки се на устните ми. Гърдите ми се надигаха и спадаха бързо, а аз се борех за въздух. Сам се усмихна, поставяйки ръката си между краката ми, докато устните му бяха върху моите. Ахнах при допира на студените му пръсти с горещата кожа. Сам се усмихна, продължавайки да оставя мокри целувки по врата ми, докато движеше пръстите си между краката ми.

Стенех и хапех устните си, опитвайки се да бъда тиха. Притиснах тялото си към това на Сам, показвайки му че искам да завъртим и аз да бъда върху него. Разбра намека ми и ни преобърна, оставяйки се в ръцете ми. Седнах в долната част на корема му, усещайки издутината в боксерките му. Подсмихнах се, подпирайки ръцете си на корема му. Сам бе съсредоточил погледа си в гърдите ми. Усмихнах се, целувайки устните му. Отдръпнах се и приближих устните си до ухото му.

-Това е грешно.- прошепнах, а той се засмя.

-Знам, но не ми пука.- прошепна в отговор. Подсмихнах се, спускайки устните си по врата му. Устните ми оставиха няколко лилави петънца по врата ми, което ме накара да се засмея. Сам поклати глава, преобръщайки ни за да престана.

-Без глупости.- разтвори краката ми и застана между тях. Гледаше ме в очите, сваляйки бельото ми. Хапех нервно нокътя си, гледайки в очите му.

Секунди по късно бельото ми бе на земята заедно с боксерките му. Разкъса внимателно опаковката на презерватива, който бе изкарал от нощното шкафче след което си го сложи. Взираше се дълго време в очите ми, преди да се наведе към мен и да целуне устните ми докато влизаше в мен. Простенах тихо срещу устните му. Сам спря да се движи в мен и спусна устните си по врата ми. Изкимтах и извих тялото си.

- Моля те... - Сам се подсмихна.

-За какво? - Мина с пръсти по лицето ми, премахвайки няколко кичура коса.

- Ммм... - бавните му движения ме побъркваха и ме караха да горя, искайки още от него, колкото и грешно да бе.

Напрежението в тялото ми растеше с всеки един негов тласък. Дращех гърба му с ноктите си и хапех устната му, опитвайки се да бъда максимално тиха.

- Миа... - промърмори тихо, заравяйки глава във врата ми.

Движенията му ставаха все по-бързи, довеждайки ме до ръба. Изписках тихо, а Сам вдигна погледа си към мен, продължавайки с движенията си. Не след дълго свърши и той и се отдръпна от мен. Тялото ми трепереше, а Сам ме прегърна докато това чувство премине.

-Има и секс без болка. - той погали бузата ми, лежейки до мен.

- Благодаря ти! - Усмихнах се, изправяйки се от леглото. Вдигнах

дрехите си от земята, обличайки се.

- Отивам до кухнята, заспивай, късно е. - Изправи се от леглото си и ме остави сама в стаята. Усмихнах се на себе си в огледалото, лягайки на леглото си.

Следва продължение...

Навярно сте забравили въобще че някога съм писала. Реших да довърша по някакъв начин започнатото тук. Иска ми се да е често, но не знам колко ще успея. Може да оставяте мнението си в коментарите. ♡